

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย
Typed to Word Document by อาสาสมัครพิมพ์สามเกลอ
Converted to PDF Format by ton@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

สวรรค์ทะเลใต้

ป.อินทรปาลิต

การครองชีพอันสูง เพราะเครื่องอุปโภคบริโภคไม่ยอมถอยหลังในเรื่องราคาของมัน ทำให้ประชาชน ในประเทศไทย และโดยเฉพาะคนไทย ออกใหม่ได้ขมไปตามกัน เราต้องทนทุกข์ทรมานมานานหนักหนา แล้ว ตั้งแต่สงครามจนกระทั่งสงครามเล็ก เราต้องเผชิญกับปัญหาของชีวิตทุกด้านทุกมุม ความหิวทำให้ คนเราลี้มนึกถึงศีลธรรมและหมดความเกรงกลัวกฎหมาย เราไม่มีเสื้อผ้าจะพันกายที่มีอยู่ที่ขาดวิน ผ้าชีรี่ของท่านผู้มีอำนาจวาสนายังดีกว่ากางเกงของเรา ซึ่งปะเสี้ยนไม่ทราบว่าเป็นเนื้อเดิมของมันเป็นผ้าชนิดใดและ สีอะไรแน่ บางคนถึงกับโผล่แต่ส่วนไบหน้าออกมารับแขกเพราะไม่มีผ้าจะนุ่ง

ความเดือดร้อนเหล่านี้ มันเป็นความผิดของรัฐบาลหรือ เปล่าเลย มันเป็นความผิดของท่านต่างหาก ท่านอยากเกิดมาเป็นคนจนทำไมล่ะ ไม่มีผ้าจะนุ่งก็แก้ซี้ ใครเขาไปว่าอะไร แต่อย่าออกมาพันเขตต์บ้านท่าน ก็แล้วกัน เพราะถ้าท่านไม่ถูกหมาพัด ท่านก็ต้องถูกโปลิศจับ ท่านที่รักเอ๋ย ท่านจะคร่ำครวญร้องแอก แหกกะเมอไปทำไมกัน นิ่งเสียดีกว่า ข้าวสารแพงนักหรือ? กิโลละ ๑ บาท ๑๐ สตางค์เท่านั้นเอง ถ้าแพง ก็ต้องกิโลละ ๑๐๐ บาทที่ท่าน เมื่อท่านไม่มีสตางค์ซื้อ ก็ควรกินแกลบหรือรำไปพลง ๆ ท่านปรารภว่า หมูและเนื้อแพงเพราะองค์การสรรพอาหาร ไม่จริง-ไม่จริงแน่ ๆ องค์การสรรพอาหารมีวัตถุประสงค์ช่วยเหลือ คนจนให้ได้ซื้ออาหารในราคาถูก ท่านซื้อไม่ได้หรือต้องซื้อราคาแพง ๆ มันก็เป็นความผิดของท่านอีก นั่นแหละ ท่านจะบ่นให้ปากฉีกก็ไม่มีใครช่วยท่าน ท่านควรจะอดทน อดทนให้ถึงที่สุด จนกว่าท่านจะอดตาย

บัดนี้ ในที่สุดของที่สุด รัฐบาลก็เปิดโอกาสให้บรรดพ้อคำพานิชทั้งหลาย ได้สั่งซื้อสินค้าต่างประเทศ โดยเสรี ข้าวของอาจจะถูกลงในไม่ช้า อย่างมากอีก ๑๐๐ ปีเท่านั้นเอง ท่านคอยไม่ได้เซียวหรือ ท่านจะทุกข์โศกไปทำไม ให้ความสดชื่นแก่ตัวท่านเองด้วยนิยายชุดสามเกลอดีกว่า

เพราะรัฐบาลยกเลิกการควบคุมการสั่งซื้อสินค้านอก อาเสี่ยกิมหงวนท่านมหาเศรษฐี ก็เริ่มวางแผน การค้าอย่างมเหิมา ด้วยเจตนาจะช่วยเหลือพี่น้องที่ยากจนให้ได้ซื้อสินค้าในราคาถูก โดยเฉพาะเสื้อผ้าและ ของใช้ที่จำเป็นแก่การครองชีพ

กิมหงวนเตรียมสร้างโรงงานทอผ้า ๑ โรง โรงงานทำอาหารกระป๋อง ๑ โรง ซึ่งจะต้องลงทุนหลายล้าน นอกจากนี้ยังจะเปิดห้างขายสรรพสินค้าต่าง ๆ อีก ๓ - ๔ แห่ง เขาร่ำรวยจนกระทั่งไม่จำเป็นถึงเงินทุน เสียหงวนแทนที่จะนอนกินดอกเบี้ย และเงินค่าเช่าตึก,ที่ดิน เหมือนท่านเศรษฐีทั้งหลาย เขากลับดิ้นรน คิดทำโน่นทำนี่ อันเป็นการเกื้อกูลคนจน ซึ่งกำลังมีสภาพใกล้จะเป้นสัตว์อยู่แล้ว

อาเสี่ยเรียกหุ้นส่วนจากคณะพรรคของเขานั้นเอง มีท่านเจ้าคุณวิจิตรฯ เจ้าคุณนพรัตน์ฯ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และเจ้าคุณปัจฉิมฯ ในปีนี้แหละบริษัท ๔ สหายจะเปิดกิจการหลายแผนก ซึ่งทุกแผนกมี โครงการใหญ่โตมโหฬาร บริษัท ๔ สหายจะจดทะเบียนเป็นบริษัทจำกัด มีเงินทุนถึง ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท

ครั้นแล้ว พล, นิกร, กิมหงวน กับ ดร.ดิเรก ก็เตรียมตัวเดินทางไปชะวา, ออสเตรเลีย เพื่อซื้อ เครื่องจักรกับสินค้าต่างๆ การเดินทางจะไปโดยเครื่องบินของบริษัทไทยโอเวอร์ซีส์แอร์เวย์ อันเป้นบริษัท การบินขนส่งของคนไทย

มีสายการบินทั่วโลก เปิดกิจการเมื่อต้นเดือนนี้เอง นักบินและเจ้าหน้าที่ ประจำเครื่องบินคนไทย บริษัทนี้มีหวังรุ่งเรืองก้าวหน้าอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะปลอดภัย รวดเร็ว และค่าโดยสารถูก คิดเฉลี่ยแล้วแพงกว่ารถไฟเพียงเล็กน้อย บริษัทนี้มีนักบินขนาดอั่งตังนั้น เครื่องเสี่ย ลูกล่อหลุด หรือปีกหัก นักบินยังสามารถนำเครื่องบินลงถึงพื้นดินได้

๔ สหายใช้เวลาเกือบสัปดาห์วิ่งเต้นขออนุญาตหนังสือเดินทาง และซื้อข้าวของเครื่องใช้ในการเดินทาง ทุกคนตื่นเต้นมากที่จะได้ไปเที่ยวต่างประเทศ ถึงแม้แค่ออสเตรเลียก็ตาม นิกรใฝ่ฝันหนักหนาที่จะเห็น ชาวบาห์ลี เขาจะไปพักที่ชะวาราบ ๑ เดือน ระหว่างนั้นนิกรตั้งใจว่า เปนตายอย่างไรก็ต้องไปเที่ยวเกาะบาห์ลี ให้ได้ เพราะบาห์ลีเปนเกาะจำบีะ เขาเคยดูจากภาพยนตร์และแม็กกาซีนนอกแล้ว ชาวบาห์ลีทั้งสาวแก่ แม่หม้ายตลอดจนสาวที่มืก มีผิวแล้วหรือกำลังจะมี ต่างเปลี่ยยกกล่อนจ้อนอวดทรวงของเจ้าหล่อน ด้วยน้ำใจนักเลง คือไม่ต้องสวมเสื้อยกทรง

เราจะเริ่ม "สวรรค์ทะเลใต้" ในตอนเช้าของวันอังคารที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๙๐

ที่สนามบินดอนเมือง

เครื่องบินสกายมาสเตอร์ขนาดใหญ่ ๔ เครื่องยนต์ มีธงไตรรงค์ที่แพนหางและใต้ปีกของมัน จอดเตรียมพร้อมอยู่ใต้ทางลมอย่างสง่าผ่าเผย บรรดาผู้โดยสารกำลังสนทนากับญาติมิตรของตน บ้างก็ ร่ำลากัน ให้ศีลให้พรกันตามธรรมเนียม ประตูที่ลำตัวเครื่องบินยังปิดอยู่ ผู้โดยสารจะขึ้นไปได้ก็ต่อเมื่อ เจ้าหน้าที่ดูแลการขึ้นได้ตรวจค้นแล้ว ทุกคนมีกระเป๋าเสื้อผ้าติดตัวไปได้เพียงคนละกระเป๋า และต้องจำกัด น้ำหนักตามกฎข้อบังคับของบริษัทการบินไทยโอเวอร์ซีส์แอร์เวย์

เครื่องบินลำนี้จะออกเดินทางเวลา ๘ น. ตรง มุ่งตรงไปสิงคโปร์ ส่งผู้โดยสารและให้ผู้โดยสาร กินอาหารกลางวันทีนั้นครึ่งชั่วโมง จึงออกเดินทางไปสู่รายาบา ต่อจากนั้นก็เดินทางไปออสเตรเลียอันเปน เส้นทางบินสายนี้

ก่อนเวลา ๘ น. เล็กน้อย

รถยนต์เก๋ง ๓ คันแล่นตามกันมาในสนามบินดอนเมือง และหยุดนิ่งบนถนนริมสนามบินด้านหน้า ห่างจากเครื่องบินสกายมาสเตอร์ไม่กี่กิโลเมตร รถยนต์คันหน้ามีเจ้าแห้วและ ๔ สหาย คันกลางมี ประไพ, นันทา, นวลลอบ และประภาเปนคนขับ คันหลังออสเตรเลียมีแต่ท่านผู้ใหญ่ล้วนๆ เจ้าคุณปัจจนิกฯ เปนคนขับ แล้วก็เจ้าคุณวิจิตรฯ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงวาด เจ้าคุณนพรัตน์ฯ กับเจ้าสัวกิมไซ

คณะพรรค ๔ สหาย รวม ๑๕ คน ทั้งเจ้าแห้วต่างก้าวลงจากรถด้วยท่าทางสดชื่นรื่นเริง ในเวลาเดียวกันนั่นเอง พวกผู้แทนหนังสือพิมพ์รายวันทั้งภาษาไทยและภาษาจีนราว ๕ - ๖ คน ได้เฮโลกัน เข้ามาห้อมล้อม ๔ สหายพร้อมด้วยช่างภาพ บรรดาผู้แทนหนังสือพิมพ์เหล่านี้ ต้องการเสนอข่าวต่อ ประชาชนในการเคลื่อนไหวของ ๔ สหาย ซึ่งแต่ละคนเป็นผู้กว้างขวางในวงสังคม และในวงคนมีสตางค์ทั้งหลาย

แล้วพล, นิกร, กิมหงวน ก็ถูกถ่ายภาพ ถูกสัมภาษณ์เสียงแซ่ดไปหมด

"อาเสี่ยไปชะวาและออสเตรเลียคราวนี้ เพื่อจะไปดูงานเครื่องทำกระป๋อง และสั่งซื้อเครื่องจักรมาตั้ง โรงงานอุตสาหกรรมในประเทศเราใช่ไหมครับ" ผู้แทนหนังสือพิมพ์เพลินจิตต์กล่าวถาม

พอกิมหงวนขยับปากจะตอบ ผู้แทนหนังสือพิมพ์ย่องหมองมึนปอกก็ชิงพูดขึ้น

"ปู่เหลียวก่อง อาเสี่ย, ตอบผงก่อน เสี่ยไปคาวนี้ เอาเพ็กตักตัวไปบั้งหรือปาว"

อาเสี่ยกลืนน้ำลายเอือก

"แล้วกัน เฮีย, คุณนี่กว่าผมเป็นนักชวยโอกาสเหมือนคนอื่น ๆ ยังงั้นหรือ ผมไม่ทำหรรอกคุณ มันเกียรดิของชาติ ผมเป็นพ่อค้าสำคัญในประเทศไทย ผมต้องให้ฝรั่งเขาเลื่อมใสในตัวผม และการไปคราวนี้ ผมก็ไปในฐานะเป็นผู้แทนสมาคมพ่อค้าไทย"

ผู้แทนหนังสือพิมพ์ไทยเก่า กล่าวสัมภาษณ์ขึ้นบ้าง

"คุณคงไปแวะเที่ยวบาหลี่"

นิกรยิ้มแป้น

"ครับ - ครับ ถูกแล้ว ผมต้องไปแน่ๆ" นิกรพูดพลางซี้ดปาก "เพียงแต่เห็นภาพในแม็กกาซีน หัวใจผม ยังเต้นโครมคราม"

ผู้แทนไทยเก่าหัวเราะ

"ดีแล้วครับ ถ้าเช่นนั้นผมจะพาดหัวหนังสือพิมพ์ฉบับวันพรุ่งนี้ว่า พ่อค้าไทย ๔ คนจะไปชมจ๊าบ๊ะ ที่บาหลี่"

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

"เอา - ตามใจ หนังสือของคุณกำลังขายดีมาก ผมเองก็ซื้ออ่านทุกวัน"

ผู้แทนหนังสือพิมพ์ทวาระกินหนาอินดูนิวส์ อันเป็นหนังสือพิมพ์แขกฉบับเดียวในประเทศได้กล่าว ถาม ๔ สหายบ้าง

"เฮ้-ฮีนี่พวกท่านจะเลยไปอินเดียใหม่ครับ"

ดร ดิเรกหัวเราะ

"สำหรับฉัน อาจจะไม่ไปได้ เพราะฉันคุ้นเคยกับท่านมหาราชาหลายองค์"

อาบั้งยิ้มเห็นฟันขาว พุดเร็วบริด

"โอ - ดีนะ อินเดียชานุก่มักมีก มีฮาเริ่มนะ พูหญิงชวยๆ รูปขลุ่ย ตูดกลมๆ นมไม่มีนะ"

"เฮ้ย" ผู้แทนย่องหม้อมินป้อตวาดเว็ด "ทุกยั้งงี้ไล่เรอะ หยับไค เก้าเจ็ง"

"หา - ค่าทำมะไร ฮีนี่ปากเสียมากมิกนะ คนแขกเกลียดมิงนะ"

๔ สหายหัวเราะก๊าก ต่างผลัดกันตอบคำถามผู้แทนหนังสือพิมพ์ทั้งหลาย

คุณหญิงวาดยื่นกระสอบกระสายอยู่นานแล้ว อยากจะพูดกับลูกหลานของท่าน เพราะเวลาก็จวนแจ เต็มทนเจ้าหน้าที่กำลังเข็นบันไดมาเทียบประตูเครื่องบินเตรียมจะออกเดินทาง คุณหญิงวาดแหวกกลุ่ม พวกหนังสือพิมพ์เข้ามา บัดกล้องไซส์อีคอนของช่างภาพคนหนึ่ง ล้วงเพลละงบนพื้นดิน แล้วท่านก็เปล่ง เสียงแจ้ว ๆ ขึ้น

"ขอโทษเดอะจ๊ะ พ่อหนุ่มๆ เปิดโอกาสให้ฉันสำรวจกับลูกหลานของฉันบ้างซีจ๊ะ อะไร่ สำรอกได้ สำรอกเอา ประเดี่ยวลูกหลานฉันก็จะซีเรือบินไปแล้ว"

พวกหนังสือพิมพ์หัวเราะกันอย่างไม่ต้องอั้น พลละอายจนหน้าแดง กระซิบบอกคุณหญิงวาด

"คุณแม่ปล่อยไปออกมาแล้ว สัมภาษณ์ครับ ไม่ใช่สำรอก สำรอกนะใช้สำหรับเจ้าหงวนเวลาเมา"

คุณหญิงวาดหน้าจ๋อย

"ไม่รู้หรรอ แม่ไม่เคยเล่าเรียนนี้ว่า คนแก่พูดผิดพูดถูกไม่เป็นไรหรรอก" แล้วท่านก็ดูพวกหนังสือพิมพ์ "ยังจะหัวเราะเยาะอีก คนไม่รู้นี่นา"

ขณะนั้น นักบินกับพลประจำเครื่องบินและคนรับใช้ ได้เดินนำหน้าพาเจ้าหน้าที่ศุลกากรักษ์เดินเข้ามา ที่เครื่องบิน นักบินคนนี่คืออดีตเสื่ออากาศของไทย เมื่อคราวกรณียพิพาทอินโดจีนกับไทย รู้จักคุ้นเคยกับ ๔ สหายเป็น

อย่างดี ซึ่งท่านผู้อ่านคงจะจำเขาได้ พล, นิกร, กิมหงวนของเรา เคยเป็นเสื่ออากาศชั้นเยี่ยม มียศเป็นนายเรืออากาศเอก ส่วน ดร ดิเรกนั้น เป็นนายทหารฝ่ายเสนาธิการ จำได้ทั้งคนนี้แหละ กิมหงวนรักใคร่มาก

นักบินรูปร่างสูงใหญ่เจ้าของนามจำได้ตั้ง อยู่ในเครื่องแต่งกายสำหรับนักบิน สวมหมวกหนังแต่ไม่ได้รัด ใต้คาง มือถือแว่น คอยจ้องมาที่นักบินที่ ๒ และพนักงานวิทยุ พอแลเห็น ๔ สหาย จำได้ทั้งหุดซังก ลืมตาโพลง เขาเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้ว่า พล, นิกร, กิมหงวน กับ ดร ดิเรก อยู่ในจำนวนผู้โดยสารที่จะเดินทางไปกับเขา

"อาเสี่ย! โอ - อาเสี่ยหรือครับ"

เสี่ยหงวน จ้องตาเขม็ง มองดูเพื่อนร่วมสมรภูมิกับเขา

"ได้ตั้ง เฮ้ - เฮ้ย - ยังไงกัน อ้ายเพื่อนยาก อ้าว ๔ คนจะไปสุรabaya ลือเป็นนักบินลำนี้หรือ"

"ครับ ผมเป็นนักบินประจำเครื่องบินนี้" พูดจบก็ยกมือไหว้ ๔ สหาย "สวัสดิ์ครับ คุณพล, คุณนิกร, คุณหมอ ไม่ได้พบกันนานแล้ว สบายดีหรือครับ"

ต่างสัมผัสมือกัน ทักทายไต่ถามทุกข์สุขกันอย่างสนิทสนม นิกรยิ้มแบ่น

"สนุกกันล่ะวะ พวกเรา แกเป็นนักบินเครื่องบินเครื่องบินนี้ มันจะต้องเป็นสโมสรอันสุขสำราญของ พวกเรา ฮะ - ฮะ แกเลิกกินเหล้าหรือยังวะ ได้ตั้ง"

"สู้อกินล่ะก้อ ผมเลิกเด็ดขาดเชียวครับ"

พลหัวเราะ

"ถ้ายังงั้น กันพร้อมที่จะให้แก้ไขกันตลอดเวลาเดินทาง กันมีวิสกี้อยู่ ๓ - ๔ ขวด กับแกล้มพร้อม"

จำได้ตั้งยิ้มแบ่น พูดถึงเหล้าก็น้ำลายสอ เขาแนะนำ ๔ สหายให้รู้จักกับผู้ช่วยของเขา จำอากาศตรีบุญสม กับพนักงานวิทยุชื่อวินัย ทั้ง ๒ เป็นชายหนุ่มที่มีท่าทางเป็นคนสนุกสนาน

ดร ดิเรกพูดกับจำได้ตั้งว่า

"พ่อตาของกันยืนอยู่นั้นยังงัยล่ะ ทักท่านเสียหน่อยซี ผู้บังคับบัญชาเก่าแก่ของแก"

นักบินมองตามสายตานายแพทย์หนุ่ม ใจหายวาบเมื่อแลเห็นท่านเจ้าคุณจ้องมองเขาอยู่แล้ว จำได้ตั้งวิ่งเหยาะๆ เข้าไปหาท่าน ชิดเท้าตรงยกมือวันทยาหัตถ์

"สวัสดิ์ขอรับ ได้เท่า"

เจ้าคุณปัจจุบันฯ มองดูจำได้ตั้ง และนึกทบทวนความทรงจำ

"โอ - ได้ตั้ง จำได้ตั้ง ว่ายังงัยกัน อ้ายน้องชาย ออกจากราชการเสียเมื่อไรล่ะ บา - แกไปมาก"

"กระผมออกเมื่อต้นปีนี่เองแหละครับ"

"อ้อ - รับราชการมานานคงเบื่อหน่าย เลยลาออกมาเป็นนักบินพลเรือน"

จำได้ตั้งหัวเราะ

"เปล่าครับ ผมไม่เคยเบื่อเลย ชีวิตนักบินขับไล่เป็นสิ่งที่กระผมพอใจอย่างที่สุด"

"อ้อ - ก็แล้วทำไมถึงออก"

"กระผมนะ ไม่อยากออกหรอกครับ แต่เขาไล่ออกก็ต้องออก"

"บ๊ยะ ถูกไล่ออกดอกหรือ"

"ครับผม"

เจ้าคุณอดีตแม่ทัพยิ้มเล็กน้อย

"มีความผิดอะไรล่ะ"

พลียี่มให้ท่าน พอตีประตูปิดสนิท ผู้โดยสารต่างมองดูญาติมิตรของตนที่ช่องหน้าต่างกระจก ภายในห้องโดยสารกว้างขวาง ที่นั่งบุสัทหลาดฝีมือปราณีต นั่งและนอนได้เหมือนเก้าอี้โยก ทุก ๆ ที่นั่งมี เสื้อขนสัตว์อย่างดี สำหรับผู้โดยสารสวมใส่ขณะที่เครื่องบินขึ้นสูง มีไฟฟ้าให้อ่านหนังสือเก้าอี้ละดวง ตอนหัวเป็นห้องของนักบินกับช่างวิทยุ ตอนหางเป็นห้องเก็บสัมภาระ อาหาร น้ำจืด และเป็นที่อยู่ของ คนรับใช้ เครื่องบิน ๔ เครื่องยนต์แบบนี้ ใหญ่โตกว้างขวางไม่แคบกว่ารถโบกี้

๘ น. ตรง เครื่องยนต์ของเครื่องบินได้เริ่มสตีท ธงสีเขียวอันเป็นสัญญาณทางสวดก ปรากฏอยู่เหนือทางลม บรรดาผู้มาส่งต่างโบกมือไชโยให้ร้อง ครั้นแล้วสกายมาสเตอร์ยักษ์ใหญ่ก็วิ่งปราดไป ตามรันเวย์ และเร็วขึ้นตามลำดับ ค่อยๆ ขึ้นสู่อากาศอย่างสง่างาม เสียงเครื่องยนต์คำรามกึกก้อง เมื่อวนรอบสนามบิน ๓ รอบแล้ว นักบินก็นำเจ้านกเหล็กเดินทางมุ่งตรงไปสิงคโปร์ อันเป็นจุดแรก ของการเดินทาง

๔ สหายนั่งคุยกันจ้อ ไม่มีใครตื่นเต้นสนใจที่ได้ขึ้นเครื่องบิน เพราะเคยชินเสียแล้ว หลวงสุริยานนท์ฯ กับภรรยาของเขามีที่ทำตั้นๆ โดยจะเพาะคุณนายซึ่งอ้วนตุ้และขาวจั๊วะ ดูเหมือนจะหวาดกลัวอยู่บ้าง มิสเตอร์เอ็มปตี้พ็อกเก็ต นั่งอ่านหนังสือแม็กกาซีนนอกด้วยใบหน้าเคร่งขรึม ส่วนนายจันทรวงุมาร พอค้าแขก ทำหน้าล่ากแลกตลอดเวลา ปากก็ร้องเพลงแขกด้วยอารมณ์อันครึกครื้น ที่เขาได้มีโอกาส เดินทางไกลโดยเครื่องบินยักษ์ขนาดใหญ่

บายวันนั้นเอง สกายมาสเตอร์หมายเลข ๑๓ ของบริษัทไทยโอเวอร์ซีส์แอร์เวย์ ก็เดินทางมาถึง สิงคโปร์โดยสวัสดิภาพ หลวงสุริยานนท์ฯ กับคุณนายได้อาลานักบินและเพื่อนร่วมทางลงที่นั่น

๔ สหายไม่มีเวลาเที่ยวเมืองสิงคโปร์ เพราะเครื่องบินหยุดพักเพียงครึ่งชั่วโมงเดียวเท่านั้น หลังจากเครื่องบินเติมน้ำมันเชื้อเพลิง และหลังจากผู้โดยสารได้รับประทานอาหารว่างกันเรียบร้อยแล้ว นักบินก็นำ เครื่องบินออกเดินทางต่อไปลัดตัดตรงสู่มาดรา บายโฉมหน้าไปทางชะวา อันเป็นระยะที่ ๒ ของการเดินทาง

เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ สกายมาสเตอร์บินอยู่บนทะเล แลเห็นน้ำกับฟ้า นานๆ ก็ผ่านเกาะเล็กๆ สักแห่งหนึ่ง ๔ สหาย, กับนายจันทรวงุมาร และมิสเตอร์เอ็มปตี้ พ็อกเก็ต ได้คุ้กันคุยกันราวกับว่า รู้จักกันมาตั้งหลายปี นายจันทรวงุมารนำผลไม้ออกมาเลี้ยง มีส้มเขียวหวาน, ฝรั่ง, ส้มโอ มิสเตอร์เอ็มปตี้พ็อกเก็ต สุภาพบุรุษชาวอังกฤษเอาบุหรืออกมาตั้งไว้ถึง ๒ กระป๋อง กับหนังสือแม็กกาซีนอีก ๑ หอบ กิมหงวนจัดแจงเปิดวิสกี้เลี้ยงเพื่อนร่วมทางของตน มีกับแกล้มหลายอย่าง หมูแฮมม เปิดอย่างหมูแผ่น กุ้งแห้งตัวงามๆ

ทั้ง ๖ คนดื่มเหล้าและสนทนากันอย่างกันเอง ใช้น้ำประปาต่างโซดา มิสเตอร์เอ็มปตี้พ็อกเก็ตถูกคอกับดร.ดิเรกมาก เพราะดิเรกเป็นนักเรียนไทยในประเทศอังกฤษ สุภาพบุรุษผู้สูงอายุนี้อยู่เมืองไทย ๒๐ ปีแล้ว พูดภาษาไทยได้ดี รู้ขนบธรรมเนียมประเพณีของไทยดีกว่าคนไทยบางคนเสียอีก

ทุกคนกำลังฟังชาวอังกฤษ เล่าถึงค่ายขุมขังเชลยที่หนองปลาตุก ซึ่งเปรียบได้กับขุมนรก ทหารญี่ปุ่น ผู้ควบคุมโหดร้ายทารุณมาก ให้เชลยกินข้าวกับปลาจำ บางทีก็ข้าวต้มกับถั่วเหลือง มิสเตอร์เอ็มปตี้พ็อกเก็ต เคยเห็นทหารญี่ปุ่นเอาดาบซามูไรฟันเพื่อนของเขา คอขาดกระเด็นต่อหน้าต่อตา ซึ่งผู้บัญชาการค่ายขุมขัง-เชลยศึกก็ได้รับผลกรรมตอบสนอง ถูกศาลพิเศษที่สิงคโปร์ตัดสินประหารชีวิตด้วยการแขวนคอไปแล้ว

กำลังสนทนาเพลินๆ ประตูตอนหัวเครื่องบินก็ถูกเปิดออก จำได้ตั้งนักบินประจำเครื่อง เดินเข้ามาด้วย ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส พอแลเห็นขวิดวิกี้ จำได้ตั้งก็หยุดชะงักและหยุดยิ้มทันที เขาพูดด้วยเสียงดู ๆ

"แล้วกันอาเสี่ย - - -"

กิมหงวนขมวดคิ้วขึ้น

"ทำไมได้ตั้ง ห้ามกินเหล้าบนเครื่องบินยังงั้นหรือ?"

จำได้ตั้งตวาดแหว็ด

"ไม่ห้าม แต่ทำไมไม่เรียกผมมากินด้วย ผิดระเบียบรู้ไหมครับ"

นิกรหวัวเราะ

"ระเบียบของบริษัทการบินหรืออย่างไร"

คราวนี้นักบินผู้ชอบเหล้ากว่าสรรพสิ่งใด ๆ ในโลกก็หวัวเราะออกมา

"แะระ แะระ ระเบียบของผมเองครับ เมื่อเที่ยวแรกที่บริษัทเปิดสายการบิน มีอาเสีย ๓ - ๔ คน โดยसानเครื่องบินไปออสเตรเลียเขาเลี้ยงเหล้ากันใหญ่ มีหน้าเข้าไปกินอวดผมในห้องบังคับการ ค่าเดี่ยวกี่ไม่ชวนผมกินกลืนเหล้าแต่ละจุกผมตลอดเวลา ผมโมโหเต็มพืดเลยแกล้งบินผาดโผน เอียงซ้ายเอียงขวาสวิทส์วาทเสียพักเดียว ผู้โดยสารคนหนึ่งถ้าจะรู้ใจเลยเอาเหล้าไปให้ผม ๒ ขวด เครื่องบินก็บินเรียบไม่มีการโคลงเคลงเลย"

ทั้ง ๒ หวัวเราะครืน

"มา - กัปตัน" มิสเตอร์เอ็มปตี้พ็อคเก็ตพยักหน้าเรียก "มาดื่มกับเราเถอะ ขอโทษที่ไม่ได้เชิญ เพราะคุณอยู่ในระหว่างหน้าที่"

นักบินยิ้มแป้น เดินเข้ามาทรวดตัวนึ่ง

"ผมมีนักบินที่ ๒ เป็นผู้ช่วยกลัวอะไรครับ"

พูดจบก็รับแก้วสีเหลืองจากนิกรยกขึ้นดื่มกรือบรวดเดียวหมดแก้ว

นายห้างชายผ้าหัวเราะชอบใจ

"ฮะ ฮ้า ฮีนี่กินเหล้าเก่งมั่งมาก ท่านกัปตันท่านไม่ต้องเมา เมาเหล้าเครื่องบินตกทะเลตายเลยนะ"

จำได้ตั้งโบกมือ

"ไว้ใจผมนายห้าง นักบินชั้นครูอย่างผมพูดแล้วจะว่าคุย ไม่เชื่อถามคุณ ๔ คนนี้ดูก็ได้ ผมเป็น นักบินขับได้มา ๔ ปี เคยทำเครื่องบินตก ๒๐๐ ครั้งเท่านั้นเอง"

นายจันทรกุมาร กลืนน้ำลายเอือก หยิบหมูแฮม ๒ ชิ้น ควบใส่ปากเคี้ยวอย่างหน้าตาเฉย นิกรอดหวัวเราะไม่ได้

"นายห้าง นายห้างกินอันนี้ได้ด้วยหรือครับ"

นายห้างพยักหน้า

"โอ - ทำอะไร กินไม่ได้ แยกชอบมั่งมาก แยกโง่ ๆ นะไม่กินหมู"

การเลี้ยงเหล้าระหว่างผู้โดยสาร กับนักบินดำเนินต่อไป วิสก็ตราชาวพ่องไป ๒ ขวด จำได้ตั้งรู้สึก ตึงหน้าก็คุยจ้อ น้ำลายแตกฟอง ใช้อวดความสามารถของตน ที่บริษัทไว้วางใจได้ เป็นผู้บังคับการ เครื่องบินลำนี้ และได้เป็นนักบินไทยคนแรกที่ได้ขับเครื่องบิน ๔ เครื่องยนต์เดินทางข้ามทวีป จากประเทศไทยไปออสเตรเลีย

ชายหนุ่มในเครื่องแบบนักบินคนหนึ่ง ปรากฏตัวขึ้นที่ประตูตอนหัวเรือ เขาคือบุญสม นักบินผู้ช่วย อดีตเจ้าอากาศตรีของกองทัพอากาศไทย มีความรู้ในวิชาการบินอย่างยอดเยี่ยมคนหนึ่ง เป็นนักบินชั้นเสื่อ เช่นเดียวกับได้

"เฮ้ - ได้ มาขับบ้างซีโว้ย กันเมื่อแล้ว อ้าว ดันมากินเหล้าเสียจิบ แยกกำลังอยู่ในระหว่าง หน้าที่สำคัญ ทำไม่ถึงละทิ้งหน้าที่มากินเหล้า เครื่องบินลำนี้ไม่ใช่ลำละ ๒-๓ บาทนะโว้ย แล้วชีวิตของ ผู้โดยสารอีกหลายคน"

จำได้ตั้งหวัวเราะชอบใจ

"อย่าพูดมากเลยวะ จะกินก็เข้ามา"

ใบหน้าของนักบินผู้ช่วยยิ้มหวานจ้อย เขาปรอดเข้ามานั่งร่วมวง รับวิสก็จากจำได้งูที่ของเขา แต่ก่อนที่
เขาจะดื่ม นายจันทกุมารได้คว้าข้อมือเขาไว้

"เฮ้ - ใครจะขับเครื่องบินคะรึบ อันนี้แขกใจไม่ดีแล้ว"

นักบินผู้ช่วยดื่มเหล้าเสียก่อนจึงตอบ

"ไม่ต้องวิตก นายห้าง, อากาศมันกว้างขวางไม่เหมือนถนน ปล่อยมันแล่นไปสักประเดี๋ยว ไม่มีใครขับก็ได้
ไม่ชนกับใครหรอกครับ"

นายห้างแขกถอนหายใจเฮือกใหญ่

"ชนกับเรือบินแขกไม่กลัว"

"แล้วนายห้างกลัวอะไร" จำได้ถาม

"กลัวชนกับแผ่นดินนะ"

จำได้หัวเราะ

"อย่ากลัวครับ นายห้าง, เรากำลังบินอยู่บนทะเล ถ้าเครื่องบินตกมันก็ลงทะเล ไม่ใช่ลงพื้นดิน"

นายจันทกุมารตะโกนเสียงลั่น

"แขกว่าน้ำไม่เปนไว้ย"

คราวนี้ทุกคนว่าเสียงอหายนะ มีสเตอร์เอ็มปตี้พ็อกเก็ต พุดปลอบใจ สาธุศิษย์ของท่าน มหาตมะคังที

"ไม่มีอะไรที่นายห้างควรจะต้องวิตก เรายังชีวิตของเราเท่าไร นักบินกับผู้ช่วยก็ต้องรักชีวิต ของเขาเพียง
นั้น ยิ่งกว่านี้ เขายังเป็นผู้รับผิดชอบเครื่องบินยักษ์ลำนี้ด้วย"

"นั่น ถูก" จำได้พุดเอ็ดตะโร "นักบิน อย่างผมเป็นเสื่ออากาศมาแล้ว นายห้างอย่ากลัวเมื่อถึงคราวที่ เครื่อง
บินมันจะตก มันเป็นเรื่องที่หมายถึงวาระสุดท้ายของชีวิตเรา เกิดมาเป็นคนใครจะหนีความตายพ้น แต่จะตายหรือจะ
อยู่ มันไม่ใช่เรื่องที่เรจะต้องสนใจ เหล้าต่างหากที่เป็นยอดปรารถนาของมนุษย์ ข้าพเจ้าในฐานะที่เป็นผู้บังคับการ
เครื่องบินลำนี้ ขอเชิญชวนท่านทั้งหลาย ดื่ม - ดื่ม เพื่อวาระสุดท้ายของสกายมาสเตอร์ หมายเลข ๑๓"

"เฮ้ย!" ดร. ดิเรก้องลั่น "ลื้ออย่าพุดเปนกลางยังงี้ได้ดัง แล้วกัน มันไม่ใช่ของสนุกนะไว้ย อย่างน้อยเรา จะต้อง
ลอยคออยู่ในทะเลเสี่ยงภัยกับปลาฉลาม หลายชั่วโมงกว่า จะมีเรือมาช่วยเรา"

นักบินยิ้มแป้น ใบหน้าแดงกล่ำน้ำตาปรือ

"ผมพุดเล่นสนุก ๆ หลอกครับ อย่าเอาเปนอารมณ์เลย ผมรับรองว่า เราจะถึงสุราบายาก่อน ๑๗ น. วันนี้
โดยปลอดภัย"

นายห้างพาดูรถถอนหายใจโล่งอก ทันใดนั้น ชายหนุ่มเจ้าของใบหน้าอันคมคายคนหนึ่งได้พาตัว เดินเข้า
มาในห้องผู้โดยสาร เขาคือพนักงานวิทย์ประจำเครื่องบินลำนี้ วินัย วิมลอรุณ เขายกมือเกาะศีรษะ มองดูนักบินกับผู้
ช่วยอย่างเคื่อง ๆ

"ผู้ไร้ แอบมาอยู่เ็นเอง ปล่อยให้เครื่องบินบินไปด้วยเครื่องอัตโนมัติ ประเดี๋ยวเถอะได้ลอยคอทัน ในทะเล
หรอก"

นายจันทกุมารนัยน์ตาเหลือก

"ลอยคอทำมะไร่นะ"

พนักงานวิทย์หัวเราะหึ ๆ

"เครื่องบินตกก็ต้องลอยคอนะซี นายห้าง แล้วเขาก็กล่าวกับนักบิน "ไต้ง สถานีตรวจอากาศที่ บัดตาเวียเขา รายงานมาว่า ฝั่งทะเลสุราบายาจะมีมรสุมตอน ๑๖ น. เศษ ให้เราเดินทางล่าช้ากว่าธรรมดา และให้ถึงสุราบายา ๑๘ น. ล่วงแล้ว"

ดูเหมือนไต้งไม่สนใจเท่าไรนัก

"เออ - รู้แล้ว มากินเหล้ากันเถอะวะวินัย"

ชายหนุ่มสิ้นศรัทธา

"ไม่ได้หรอกกันกำลังปฏิบัติหน้าที่"

"เพนบ้าไปได้" จ่าไต้งดู ลูกขึ้นถือแก้ววิสกี้เดินไปส่งให้ช่างวิทยุ "เฮ้า - ตีมเสียนิดเถอะนะ อากาศมันเย็นนัก เราอยู่สูงตั้ง ๔,๐๐๐ เมตร"

วินัยจู้ปาก

"อย่าให้เป็นคนเสียหน่อยเลยวะ"

"น่า - แก้วเดียว"

"ปู่ไร่วัย" วินัยเอ็ดตะโร "บอกว่าไม่ดื่มยังจะพยายามให้ดื่มอีก" พุดจบก็กระซอกแก้วสี่เหล็อง จากมือจ่าไต้ง ยกขึ้นดื่มรวดเดียวจบ ส่งแก้วคืนให้ แล้วพุดเสียงหนัก ๆ "เอามาอีกแก้ว"

จ่าไต้งกลืนน้ำลายเอือก ท่ามกลางเสียงหวิวเราะอย่างครั้นเครง เขายกมือตบศรัทธาพนักงานวิทยุ

"ฉันนะรู้ใจแกดี คนอย่างแกมันเห็นเหล้าได้เมื่อไร" แล้วเขาก็ดึงมือวินัยมาร่วมวงด้วย "อย่าไปนั่ง ตะบันคอคอยรับคำสั่งหน่อยเลยวะ กินเหล้ากันดีกว่า อากาศจะเปนยังงัยช่างมัน ไว้ใจกันเถอะ ชับเครื่องบิน มาจนหนวดหงอกแล้ว เทียวก่อนจ่าไม่ได้หรือ ถึงสิงคโปร์โดนทั้งพายูทั้งฝน มีดไปทุกทิศ อ้วยยังนำเอา เครื่องบินลงได้นี้หว่า"

นายห้างพายุรดกล่าถามทันที

"ลงสนาม ?"

ไต้งหัวเราะ

"ลงในสวนยางครับ และโชคดีเหลือเกิน คนโดยสารของผมตายไปเพียง ๒๐ คนเท่านั้น"

มิสเตอร์เอ็มปตีพ็อกเก็ตใจไม่ดี

"แล้วคนโดยสารทั้งหมดมีกี่คน"

"๒๐ คนครับ"

สภาพบุรุษชาวอังกฤษผีนัย้ม เขามองผ่านช่องหน้าต่างลงมาข้างล่าง เครื่องบินกำลังผ่านเกาะ ๆ หนึ่ง มันเปนเกาะใหญ่มาก แต่แลเห็นเล็กนิดเดียว

การเลี้ยงเหล้าได้ดำเนินต่อไปอย่างสนุกสนาน จ่าไต้งกดกริ่งเรียกคนรับใช้ประจำเครื่องบินให้มา พบเขาเด็กหนุ่มในเครื่องแบบคนรับใช้คนหนึ่งรีบออกมาทางตอนท้ายเครื่องบิน ร่างของเขาสูงโปร่ง ใบหน้าคล้ายๆ ดาราภาพยนตร์คนหนึ่ง เปนเด็กหนุ่มมีความรู้ดี สำเร็จมาจากอัสสัมชัญ ที่ยอมทำงานในหน้าที่ เปนคนรับใช้ ก็เพราะอยากจะทำทองเที่ยวหาความรู้ความเพลิดเพลินในดินแดนต่างประเทศ อันเป็นช่องทาง ที่จะช่วยให้เขามีความก้าวหน้าในอนาคต และมีหูตาสว่างใส

"คุณต้องการอะไรหรือครับ" เขาถามจ่าไต้งอย่างนอบน้อม

นักบินพยักหน้า นัยน์ตาแดงกล้า ความรู้สึกบอกตนเองว่า เครื่องบินเครื่องนี้กำลังโคจรเครงทั้ง ๆ ที่มันบินรักษาระดับของมันตามปกติ

"อ้ายน้องชาย ลือช่วยไปจับเครื่องบินแทนอ้าวหน่อยเถอะวะ"

เด็กหนุ่มสติงโหยง

"ปู่ได้ ผมจับเป็นเมื่อไหร่ล่ะครับ"

"เถอะน่า จับมันไปตามเรื่องก็แล้วกัน อีก ไป - ไม่มีคนจับนานแล้ว"

ขณะนั้นเสียงเครื่องยนต์เครื่องหนึ่งเกิดสั่นขึ้น พลผู้ดีว่า เครื่องยนต์กำลังขัดข้อง เขายกมือเขย่า แขน นักบินแล้วพูดเร็วปรือ

"เฮ้ - ไม่ได้เรื่องแล้วโว้ย แก่ไปจับเถอะเครื่องยนต์มันเริ่มรวนแล้ว"

จำได้ตั้งลุกขึ้นยืน เดินไป ๒-๓ ก้าวก็ล้มแผละ หันไปยิ้มกับนายจันทกุมาร

"นายห้างช่วยไปจับที่ซีครับ"

นายห้างอ้าปากหวอ ออกใจแต่ระทิก

"ทำอะไรให้ผมจับ แหกจับไม่เป็นน้า"

พลพรรคพรวดลุกขึ้น วิ่งออกไปยังห้องบังคับการ นั่งประจำที่คนขับ กุมพวงมาลัยไว้ ทำหน้าที่เป็น นักบิน ปล่อยให้จำได้ตั้งกับผู้ช่วยของเขาและช่างวิทยุเปล็ดเปล็ดกับวิสลี้

สกายมาสเตอร์หมายเลข ๑๓ เดินทางเข้าเขตประเทศชวาแล้ว พล พัทธาภรณ์จับเครื่องบินมา ๓ ชั่วโมงเศษ เขารู้สึกว่าการจับเครื่องบินขนาดใหญ่ สดวกสบายกว่าเครื่องบินขนาดเล็กมาก เพราะมีเครื่องใช้ ในการเดินทาง และมาตราต่างๆ ครบถ้วน ประกอบทั้งแผนที่และเข็มทิศซึ่งพลเคยศึกษามาแล้ว เมื่อครั้งเขาเป็นนักบินของกองทัพ อากาศ ถึงแม้เขาขาดความชำนาญในการจับเครื่องบิน ๔ เครื่องยนต์ เขาก็สามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว ด้วย ปฏิภาณอันเฉียบแหลมของเขา

นาฬิกาในเครื่องบินบอกเวลา ๑๖.๒๐ น.

อาเสี่ยกิมหงวนกับ ดร.ดิเรกและนิกร พากันเดินโซเซเข้ามาในห้องนักบิน ต่างคนต่างมีเมมาแทบจะหมด สติ

"ฮัลโล ดิเรกร้องทัก "แกตีมากพล ถ้าไม่ได้แก ปานนี้เครื่องบินลงทะเลไปแล้ว"

พลยิ้มให้เพื่อนของเขา

"กินเหล้ากันอย่างนี้แยะโว้ย จำได้ตั้งล่ะ ช่วยเรียกมาจับเครื่องบินที่เถอะวะ กันจะพักผ่อน และประเดี๋ยว เรา จะต้องผจญพายุแล้ว แกดูเครื่องวัดอากาศนี่สิ ลมพายุอย่างแรงกำลังใกล้เข้ามาหาเรา"

กิมหงวนพูดเสียงอ้อแอ้

"ได้งั้นหลับไปแล้ว นอนเหยียดยาวอยู่ในห้องหมดสติเลย"

พลขมวดคิ้วย่น

"แล้วคุณบุญสม ผู้ช่วยของเขา....."

อาเสี่ยหัวเราะ

"คุณบุญสมคอปับอยู่ที่เก้าอี้ เรียกก็ไม่ลุกปลุกก็ไม่ตื่น"

"ปีะ แล้วช่างวิทยุ"

นิกรว่า "ช่างวิทยุบ่อยคุ่มเข้าไปในห้องของเขา"

พลจึ้ยปากเบา ๆ

"ถ้าเช่นนั้น สถานะของเราอยู่ในระหว่างดับขันเสียแล้ว กันเพียงแต่ขับเครื่องบินให้เดินทางไปตาม แผนที่และเข็มทิศเท่านั้นเอง เมื่อถึงสุรabayากันจะตรัสรู้ได้อย่างไรว่า สนามบินอยู่ที่ไหน"

กิมหงวนโบกมือ

"อย่าเพนท่วงเลยนะ มันต้องลงได้วันยังค่ำ"

"ถูกละ ถ้ามันไม่ลงทะเล ก็ต้องลงในป่า เอ้หมอ แกทำหน้าที่พนักงานวิทยุที่เดอะวะ ลองติดต่อกับ สนามบินที่สุรabayาคู อย่าทำหน้าที่ทะเล้นไว้ชีวิตเราอยู่ในระหว่างความเป็นความตาย เจ้ากรรมาช่วยกันขับ"

อีก ๑๐ นาทีต่อมา ท้องฟ้าก็มีดมณธไปหมดทุกทิศทาง สกายมาสเตอร์หมายเลข ๑๓ ถูกพายุพัด โค้งเควง และความโหดร้ายของธรรมชาติได้รุนแรงขึ้นตามลำดับ ฟ้าแลบแปลบปลาบ ฝนกระหน่ำลงมา อย่างหนัก พลบั้งดับเครื่องให้ขึ้นสูงถึง ๕,๕๐๐ เมตร แต่ยิ่งสูงก็ยิ่งพายุแรง ในที่สุด ก็ต้องลงต่ำบิน ออกทางทิศตะวันออกเฉียงใต้

๑๗.๐๐ น.

เครื่องยนตร์สำคัญและทำท่าจะหยุด ฝนและพายุไม่เบาบางลงเลย สกายมาสเตอร์ โค้งเควงเหมือนเรือเล็กๆ ได้เคลื่อนอยู่กลางมหาสมุทร เครื่องบินรักษาระดับ ๓,๐๐๐ เมตร พลพยายามใช้สายตา ตรวจภูมิประเทศเบื้องล่าง แต่ก็มองไม่เห็นอะไรเลย จึงไม่ทราบได้ว่า เครื่องบินอยู่บนทะเลหรือบนพื้นโลก ดร.ดิเรกไม่สามารถจะรับส่งวิทยุได้ เพราะอากาศรบกวนคลื่นวิทยุ

พลทำหน้าที่อย่างเคร่งครัด นิกร, กิมหงวน กับดิเรกหายเมาแล้ว ๔ สหาย รู้ดีว่าความตาย ปรากฏอยู่เบื้องหน้า

แล้วเครื่องยนตร์ทางบินซ้ายก็หยุดลงทั้ง ๒ เครื่องในเวลาติด ๆ กัน เครื่องยนตร์ปีกขวาอีก ๒ เครื่อง ก็ไม่ยอมทำงาน

"เฮ้ย! นิกรร้องสุดเสียง "อย่าแก้งดับเครื่องไว้ ยังกำลังใจไม่คืออยู่"

พลยิ้มแค้น ๆ มีอย่างกำพวงมาลัยแน่น

"ไม่ได้แก้ง เครื่องยนตร์มันหยุดเอง หมดความสามารถที่กันจะแก้ไขได้แล้ว"

"ฮ้า?" ๓ สหายร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน

"มายก็อด" ดิเรกคราง "นำมันร่อนลงตามบุญตามกรรมเดอะวะพล"

พลว่า "อย่าเสียขวัญ ทำใจดี ๆ ไว้กันจะพยายามจนสุดความสามารถ เพื่อนำเครื่องบินลง ถ้าข้างล่างเป็นทะเล เรามีหวังรอดตาย ๕๐ เปอร์เซ็นต์ เร็ว - ไปปลุก จ่าไต้กับบอกทุก ๆ คนให้เตรียมพร้อม"

เสียงหวงงันงกตกประหม่า รับวิ้งเข้าไปในห้องผู้โดยสาร ขณะนี้สกายมาสเตอร์สงบเงียบเสียง คงได้ยินแต่เสียงลมพายุครวญคราง การทรงตัวของเครื่องบินยังไม่เสีย แต่ความเร็วช้าลงมาก เข็มวัดระยะ-ความสูงต่ำลงมาทุกวินาที

ครั้นแล้วก็มีเสียงกำปะนาทราวกับฟ้าผ่าเมื่อปีกเครื่องบินปะทะกับต้นไม้หักสบัน

"โครม!"

มันคืออวสานกาลของสกายมาสเตอร์หมายเลข ๑๓ แห่งบริษัทไทยโอเวอร์ซีส์แอร์เวย์

คำแล้ว ดวงจันทร์คืนข้างขึ้นทองแสงจรัสจ้าลอยเด่นอยู่กลางเวหา พายุฝนได้สิ้นสุดลงแล้ว ท้องฟ้าแจ่มใส ลมทะเลพัดโชยเฉื่อย ตลอดเวลา

สกายมาสเตอร์ตกลงในบริเวณป่าไม้เบญจพันธุ์ของเกาะฯ หนึ่ง ซึ่งเป็นหมู่เกาะบาหลี่ เจ้านักยักษ์ พัง ละเอียดแทบจะหาขึ้นดีไม่ได้ จากแสงสว่างของพระจันทร์ ชายฉกรรจ์ ๕ คนกำลังเดินกระโผลก-กระเผลกออกมา จากชายป่า ๔ สหายของเราจับจำตัวเอง

การขับปางของเครื่องบินยักษ์ ทำให้เจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบิน และผู้โดยสารเสียชีวิตไป รวม ๕ คน คือ บุญสม นักบินผู้ช่วย วินัย พนักงานวิทยุ นายณัด เด็กหนุ่มซึ่งเป็นพนักงานรับใช้ ทั้ง ๓ คน ร่างกายแหลกเหลว ส่วนผู้โดยสาร มีสเตอร์เอ็มปตี้พีคเกิด ศีรษะขาดกับของแข็งมันสมองไหลตายคาที่ นายจันทร์กุมาร มัสถาตี ถูก ประตูปังทับตัวแบนติดดินอยู่กับทรากเครื่องบินถึงแก่กรรมอย่างน่าอนาถ

มันช่างน่าอัศจรรย์ใจยิ่งนักที่ ๔ สหายเพียงแค่นี้ได้รับบาดเจ็บชดยอกคนละเล็กน้อย จำได้ทั้ง ๕ คนเหมือนกัน

แล้วความปีติยินดีก็เกิดขึ้นแก่มนุษย์เดนตายทั้ง ๕ คน เมื่อเขาเดินออกมาพ้นป่า แลเห็นหาดทราย อัน ขาวสะอาดและท้องทะเลซึ่งกว้างใหญ่ไพศาล

“มายก๊อด” ดิเรกร้องลั่น “เราเป็นรอดตายและปลอดภัยแล้ว ที่นี้คงเป็นเกาะ ๗ หนึ่งของประเทศ ชะวา”
จำได้งัยมออกมาได้

“ถูกละครับ คุณหมอ ง่า - ยังไงก็ตามเถอะพวกคุณต้องช่วยผมนะครับ เมื่อกลับไปถึงเมืองไทย ม่ายผมติด ตารางแน่ ๆ ผมจะชี้แจงกับบริษัทว่าเครื่องบินเราตกเพราะง่า --- “

นิกรพูดต่อ

“เพราะแกเมาเหล้า”

จำได้งัยมออกมาได้

“ถ้ารายงานอย่างนี้เป็นมีหวังติดคุกแน่ๆ เชียวครับ” แล้วเขาก็หัวเราะ “ผมจะโกหกว่าเครื่องบินเรา ตก เพราะถูกพายุ คุณ ๔ คนต้องช่วยเป่นพะยานให้ผมนะครับ”

พลยกมือตบบ่าจำได้งัย

“ได้ กันจะช่วยแก ความจริงมันเป่นความผิดของพวกเราเองที่ไม่ควรเลี้ยงเหล้าแก ถ้าแกไม่เมาเหล้า สามารถทำหน้าที่ขับเครื่องบินได้ตลอดเวลาที่เครื่องบินถูกพายุฝน ปานนี้เราอาจจะได้ไปถึงสุรabayaแล้ว ก็ได้ เพราะแกมีความชำนาญในการขับเครื่องบินขนาดใหญ่ดีกว่ากัน”

นิกรพูดตัดบท

“อย่าถกเถียงกันเลยวะ เรารอดตายมาได้ก็เป่นบุญนักหนาแล้วไปค้นหาหมู่บ้านกันเถอะ กันหิวข้าว จะ เป่นลมอยู่แล้ว”

กิมหงวนยกมือตบหลังนิกรดั่งป่าบ

“ไม่มีอะไรพอพูดออกมาก็กล่าวถึงเรื่องกิน”

“งูไร้ มันหิวนี้หิว”

๕ สหายพากันเดินมาตามชายหาด ลมทะเลที่พัดโกรกอยู่ตลอดเวลาช่วยให้สดชื่นขึ้น ภูมิประเทศ โดยรอบ ถูกอาบด้วยแสงจันทร์ ต้นมะพร้าวและปาล์มขึ้นเป็นทิวแถวงามตา ระลอกคลื่นวิ่งเข้ากระทบ ไชดหินชายหาดเป่น ฝอยฟอง

เดินมาอีกสักครู่หนึ่ง ทุกคนก็แว่วเสียงกลองและเสียงร้องเพลงดังมาตามลม ในจังหวะฟોકสทรีต ต่างมองดูหน้ากันอย่างดีใจ

“ไปไว้อ” ดร.ดิเรกพูดเร็วปรือ “พวกชาวเกาะคงกำลังสนุกสนานร้องรำเพลงกัน เขาคงจะช่วยเหลือ จัดหาที่พักและอาหาร ให้เรากินและเราอาจจะได้พบกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมือง”

ไม่มีใครพูดอะไรอีก ต่างพากันเดินลัดตัดตรงไปยังเสียงกลองซึ่งใกล้เข้ามาทุกที จนได้ยินเสียง ร้องเพลง ถนัด

วา-วาฮู้ วาวา วาฮู้
วา-วาฮู้ วาวา
ฮ่า ฮ่าฮ่า ฮ่าฮ่า ฮ่าฮ่า ฮ่าฮ่า
วา-วาฮู้ วาวา วาฮู้ --- --

นิกรยิ้มแป้นยกมือทั้งสองประสานกันเหนือศีรษะ ขยับตะโพกส่ายไปมาอย่างไม่ลู่จะน่าดูเท่าไรนัก

“เฮ้ย” กิมหงวนตวาดแว๊ต

นิกรหัวเราะ

“กันซึกคึกๆ เสียแล้วสิ น่ากลัวจะยอมตายอยู่ที่เกาะนี้ เจ้าประคูนขอให้เปนเกาะบาหลี่ที่เถอะ จะได้ชมได้ เต็มตา ฮี-ฮี”

ต่างพากันเดินต่อไป อีกในราว ๕ นาทีก็มองเห็นหมู่บ้านของชาวเกาะ ปลูกอยู่ติดๆ กันประมาณ ๓๐ หลังคาเรือน

ขณะนี้ ชาวเกาะหญิงชายทั้งหลายกำลังเรียงระบำทำเพลงกันในยามว่างการทำงาน ทุกคนมีถิ่นฐาน อยู่บนเกาะเล็กๆ นี้ มีอาชีพในการประมงและทำไร่มะพร้าว ชาวบาหลี่มีสามัคคีธรรมอย่างดีเลิศ คอยเอื้อเฟื้อ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยไม่มีการเรียกร้องค่าน้ำชา มีอาหาร การกิน อุดมสมบูรณ์ เนื้อหมูและเนื้อโค มีขายทุกวันเขียนป้ายบอกราคาเท่าไรก็ขายเท่านั้น ปราศจากเล่ห์เหลี่ยมคดในข้ออในกระดูก ข้าวสารก็ซื้อ ง่ายขายคล่องไม่ต้องมีบัตรปันส่วน นักจี้หรือนักแข่งที่เกาะนี้ไม่เคยปรากฏเลย ประชาชนสุขภาพเรียบร้อย ไม่มีใครพูดหยาบค้าย เกาะเล็กๆ นี้ชื่อเกาะทาสีดี เปนหมู่เกาะของเกาะบาหลี่ อยู่ห่างจากเกาะบาหลี่ราว ๑๐ กิโลเมตร

ความตื่นตาตื่นใจได้บังเกิดขึ้นแก่ ๔ สหาย และจำได้ตั้งหลังจากที่บุคคลทั้ง ๕ ค่อยๆ แฝงตัวมาตาม พุ่มไม้ใบบังและเข้ามายืนดู ระบำฮาวไววงใหญ่ในระยะใกล้ขีด

หนุ่มสาวจับคู่กันเปนคู่ ๆ ผู้ชายนุ่งโจงมีผ้าโพกศีรษะและมีพวงมาลัยคล้องคอ ผู้หญิงนุ่งโจง ปล่อยทอนบนเปลือยเปล่า ปราศจากสิ่งปิดบัง ที่หูทัดดอกไม้ การรำยังไม่มึระเบียบแบบแผนเท่าใดนัก เครื่องบรรเลงคล้ายกับปี่พาทย์ มีระนาด ๒ ราง กลอง และฆ้อง กับปี่ชนิดหนึ่ง เสียงคล้ายออร์แกน

วา-วาฮู้ วาวา วาฮู้
วา-วาฮู้ วาวา
ฮ่าฮ่า ฮ่าฮ่า ฮ่าฮ่า ฮ่าฮ่า ฮ่าฮ่า --- --

พวกชาวเกาะช่วยกันร้องเพลงนี้กลับไปกลับมาแล้วพอรำไปตามจังหวะเพลง

นิกรอ้าปากค้างน้ำลายไหลยืด พอรู้สึกตัวก็ยิ้มแห้งๆ พุดกับพลเบาๆ

“แนไปเลย จ้าปะเมืองเราแพ้หลุดลุ่ย”

กิมหงวนพุดเสริมขึ้น

“ระบำมหาเสน่ห์ของนายหรั่งก็สู้ไม่ไหว อ้ออ้อ --- อ้ออ้อ --- ไช้ยา ดูโน่นเห็นไหม แม่ตุ่มสามโคกใบนั้น อ้ออ้อ อ้อ โอโงงเหลือเกินแม่คุณ ยกขาไม่มีใครจะขึ้นยังมาต้นกับเขา อ้อๆ คงตะโพก เสียด้วย ป๊ะๆ เอาใหญ่ไว้ย ว้า- สงสารแกจ้ง หน้าอกตละข้าง ยังกะเอาหมอนข้างมัดติดไว้”

พลจู้ปาก

“อย่าเอ็ดไป”

กิมหงวนหัวเราะ

“ไม่มีใครได้ยืนหรอกน่า เสียงร้องเพลงมันกลบเสียงพวกเรา”

จำได้ตั้งถอนหายใจอึดอัด ขบเขี้ยวเคี้ยวกรามกรอด

“นี่มันสวรรค์นี่นา คุณหมอ ให้คืนตายผมไม่กลับเมืองไทยละครับ อ้อ-เสียได้เหลือเกิน”

ดิเรกถอดแว่นตาสายตาสั้นออกมาเช็ดแล้วรีบสวมตามเดิม จ้องตาเขม็งมองดูสาวงามชาวบาหลี่ ซึ่ง เปลือยอกทำแสงจันทร์และสายลมยามราตรี

ทั้ง ๕ คนเขยิบเข้าไปที่ละน้อยโดยไม่รู้สึกตัว เสียงกิมหงวนกระซิบกระซาบกับนิกร

“จี้โรอะ อ้อมไปคนละคน”

นิกรอ้อมยิ้ม

“อ้อมเอาไปทำไมวะ”

“ก็ตามใจแกซี อ้อมเอาไปไว้กราบเท้าหล่อนเล่นก็ได้”

“เอา ตกลง แกอ้อมแม่พังแป้นั้น”

กิมหงวนทำคอขย่น

“ไม่รับประทานละ เดี่ยวแม่โมโหขึ้นมาเอาหมอนข้างฟาดกระบานแบะ หน้าตายังกะสิงห์โต รับประทานไม่ไหว”

คณะเดินตายเงียบกริบไปชั่วขณะ ระบุว่าสาวไว้ออกรสขึ้นทุกที แม่งามไม่ต่ำกว่า 10 คนสายตะโพก อย่าง คล่องแคล่ว เป็นศิลปะของศิลปินชาวบาหลี่โดยแท้

นิกรหมดความเหนียวรั้งใจ วิ่งเข้าไปดวงฮาไวกู่กับสาวงามคนหนึ่ง ทันใดเมื่อแม่หญิงเห็น ชายแปลกหน้าก็หวีดร้องขึ้น การเรียงระบำสิ้นสุดลงทันที

เจ้าหนุ่มชาวเกาะ กระซอกกฤษออกมาจากแถว ปราดเข้ามาห้อมล้อมนิกร

“อาสูร่า ?” ใครคนหนึ่งตะคอกถามว่านิกรเป็นใคร

นายการุณวงศ์หน้าซีดเผือด จำได้ตั้งเป็นท่วงนิกร ก็ปรากฏตัวออกมาจากพุ่มไม้อันหนาทึบ พล กิมหงวนกับ นายแพทย์หนุ่มตามออกมาด้วยทั้งๆ ที่ไม่มีอาวุธติดมือเลย พวกผู้ชายชาวเกาะต่างรุมล้อม ๕ สหายไว้

“อาสูร่า” เจ้าหนุ่มร่างใหญ่ถามอย่างเกรี้ยวกราด “อาสูร่า มาละกะอ”

กิมหงวนสิ้นศรัทธา

“เปล่าจ๊ะ ไม่ได้เอามาละกะอมาขายหรอก”

ชายร่างใหญ่ยกมือเกาศีรษะอย่างหัวเสีย แต่ใบหน้าอันยิ้มแย้มของ ๔ สหายกับจำได้บอกรู้ว่า
ผู้ชายไทย ๕ คนนี้ไม่ได้มาร้าย

หญิงสาวคนหนึ่งยิ้มให้พล และทำตาวหวานเสียด้วย

"อย่าอะธิดา อาสุร่า" ถามว่าบอกเขาสีคะท่านเป็นใคร

พลยิ้มแบ่น พยักหน้าแล้วหันศีรษะ

"ไม่รู้เรื่องหรือท่อนองสาว พุดกันอีก ๕ ปีก็ได้ความเธอเป็นแขกชั้นคนไทย แคน ยู สปีด อิงลิช"

แม่สาวงามขมวดคิ้วย่น

"ง่า - ลำบากนักก็พุดไทยกันเถอะคะ ดิฉันรู้ว่าพวกคุณเป็นคนไทย ไปยังไฉนยังงั้นคะนี่"

ทั้ง ๕ คนตื่นตื่นยินดีเหลือที่จะกล่าว นิกรรระโดดตัวลอย

"ไซโย พุดไทยได้ไวย ฮี - ฮี" แล้วเขาก็กล่าวถามแม่สาวงามออกเตงคนหนึ่ง "บอกฉันก่อน ที่นี้เกาะ
อะไรจ๊ะ"

หล่อนยิ้มอาย ๆ

"เกาะทาทิตีคะ" หล่อนพุดไทยอย่างชัดเจน "เป็นหมู่เกาะของเกาะบาหลี่"

นิกรรคิดมือแป๊ะ ร้องยี่เกทันที และรำบ่อ

แม่เนื้ออุ่นบุญของพี

ได้มาพบบาหลี่สมดังใจจิตต์

พวกพีมาเรือบินจากถิ่นไทย

ฝนตกพายุใหญ่ อากาศวิปริต

เรือบินตกแทบตายวายชีวิต...

เสียงหัวเราะของสาวชาวเกาะดังขึ้นพร้อม ๆ กัน พวกผู้ชายมีใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสขึ้น

"เรากำลังจะเดินทางไปสุราบายา" พลพุดอย่างเปงานานเปนการ "บังเอิญเครื่องบินของเราต้องลงบน
เกาะนี้เพราะเครื่องเสีย แม้นองสาว หวังว่าพวกเธอคงจะให้ความช่วยเหลือเราบ้างตามสมควร"

มีเสียงจ้อกแจ้กจอบแจในหมู่ชาวเกาะ ครั้นแล้วชายผู้สูงอายุคนหนึ่ง ทำทางภูมิฐานกว่าเพื่อน ได้กล่าวขึ้น
เป็นภาษาไทย

"เรายินดีต้อนรับท่าน นับแต่บัดนี้ไป ดินแดนของเกาะทาทิตีจะเปรียบได้กับบ้านของท่านทีเดียว ท่านจะมี
สิทธิอิสระทุกอย่างเหมือนชาวเกาะ ท่านจะพักอยู่กับใครที่บ้านไหนก็ได้ และสำหรับผู้หญิง เหล่านี้....."

นิกรรหน้าจ้อย กระพุ่มมือให้ชายชรา

"ขอผมสักคนไม่ได้หรือครับ คุณลุง เห็นยังงี้แล้วจิตใจผมมันวับ ๆ หว่า ๆ ยังไงชอบกล ผมไม่กลับเมือง
ไทยละครับ ตายอยู่ที่เกาะนี้แหละ

ชายชราหัวเราะก๊าก

"เจ้าหนุ่มเอ๋ย ลูกๆ และหลานของข้าเหล่านี้สืบทอดยี่งัก สำหรับผู้หญิงเหล่านี้..... หมายความว่า
ถ้าท่านรักใคร่ ทุกคนก็พร้อมที่จะเป็นเมียท่าน"

"ฮ้า ?" ทั้ง ๕ คนร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน

ชายชราอมยิ้ม

"หลานชาย" แกพุดกับหนุ่มไทยทั้ง ๕ "อย่าสงสัยอะไรเลย ชาวเกาะทาทิตีโอบอ้อมอารีที่สุด ที่เรา

ทำท่าจะเล่นงานกับพวกท่านในตอนแรกก็เพราะเข้าใจว่า พวกท่านเป็นพวกโจรสลัดเกาะโน้น ซึ่งคอยหา โอกาส แอบมารังควานพวกเราเสมอ แต่เมื่อเรารู้ว่าท่านคนไทย ได้รับอุบัติเหตุจากเครื่องบินตก เราก็ตราบดีว่า ท่านไม่ได้เป็นศัตรูของเรา ดังนั้น เกาะทาสีตี้ จึงเต็มใจต้อนรับท่าน"

๕ สหายพากันมองดูแม่สาวงามชาวเกาะ ซึ่งกำลังทำตาวาน และไปรยยิ้มอย่างยียวนกวนสวาท

"เว้ล เวล เหว่ล" ดร.ดิเรกพื้มพื้ม ยกมือจับแขนนิกร "เดินฮาไวกับหล่อนรีเรา"

นิกรกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

"อยากเดินเหมือนกัน แต่ว่าท้องมันร้อง จ๊อก ๆ หิวเต็มพืดแล้ว"

ชายชราได้ยินคำพูดของนิกรอย่างถนัด แกพูดเสริมขึ้นทันที

"หลายชาย จงสนุกรื่นเริงให้เต็มที่ เราจะจัดอาหารมาให้ท่านเดี๋ยวนี้ เนื้อและหมูของเรา อุดมสมบูรณ์"

นิกรยกมือไหว้

"ขอบคุณครับคุณลุง พวกผมอยู่เมืองไทยไม่ได้กินเนื้อวัวและเนื้อหมูมาหลายเดือนแล้ว"

"เอ - ไม่มีขายหรือท่าน"

"มีครับ แต่ซื้อไม่ลง ๑ บาท ขึ้นเท่านี้เอง"

พูดพลางทำมือไหว้ "อย่างผม ๒๐ ขึ้นก็ไม่อิม เมืองไทยเดี๋ยวนี ไม่เหมือนแต่ก่อนหรอกครับ ในน้ำไม่มีปลา ในนาไม่มีข้าว ถึงมีก็แพง"

ชายชราหัวเราะที่ ๆ ร้องตะโกนสั่งบริวารของแกให้จัดอาหารมาต้อนรับหนุ่มไทยโดยเร็ว

พลก่่าวกับชายชราอย่างนอบน้อม

"ผมขอขอบพระคุณคุณลุงอย่างยิ่ง เท่าที่กรุณาเอื้อเฟื้อพวกผม แต่ว่าผมอยากจะได้พบกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมือง เพื่อรายงานให้เขาทราบ เราจะได้โทรเลขไปทางเมืองไทย ญาติมิตรของผมจะได้หมดความวิตก แล้วเราก็มีจุดประสงค์สำคัญ ในอันที่จะเดินทางไปสุราบายา"

ชายชราหัวหน้าเกาะทาสีตี้พยักหน้ารับทราบ

"พุงนี้เถอะพ่อนุ่ม พักผ่อนเสียให้สบายสักคืนหนึ่ง ให้แม่พวกสาว ๆ เขานวดให้ท่านให้สบายเสียก่อน เราจะจัดการช่วยเหลือท่านให้ไปไปตามประสงค์ทุกประการ"

นิกรล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบกล่องกำมะหยี่ออกมาส่งให้ชายชรา

"คุณลุงครับ ผมขอมอบเครื่องเพชรราคาราวแสนบาทให้คุณลุงไว้เป็นที่ระลึก ในความเมตตาอารี ของคุณลุง เพชรเหล่านี้ผมตั้งใจจะเอาไปขายออสเตรเลีย แต่ผมเปลี่ยนความคิดแล้ว ให้คุณลุงดีกว่า"

ชายชราเอื้อมมือรับไปเปิดดู ภายในกล่องเต็มไปด้วยเครื่องเพชรแบบต่าง ๆ มีทั้งแหวน, จี้, ล็อกเก็ต, สร้อยคอ, สร้อยข้อมือ

กิมหงวนมองดูหน้านิกรอย่างแปลกใจ

"แกเอามาได้ยังไงวะ ที่ดอนเมืองสุลการักษ์เขาตรวจค้นเราอย่างละเอียดถี่ถ้วน"

นิกรหัวเราะ

"จะยากอะไรเล่า ก่อนที่เขาจะตรวจ ค้นเขาก็ลองเครื่องเพชรนี้ยึดใส่กระเป๋าทางเกงจำได้ง พอลงไปบนเครื่องบินมันก็ล่องเข้ามา"

จำได้งสุด่งเฮือก

"นั่นแน่ คุณเล่นยังงี้เอง ถ้าเมื่อสุลการักษ์เกิดตรวจค้นผมล่ะ"

นิกรยักคิ้วแผลบ

"นั่นมันปนเรื่องของลื้อนี่หว่า ไม่ใช่เรื่องของอ้าว"

"อ้อ ฟังปนคติดีเหมือนกัน"

ครั้นแล้ว การร้องรำทำเพลงก็เริ่มต้นอีก ชายชราได้แนะนำให้ ๕ สหายรู้จักกับแม่สาวงามทั้งหลาย ซึ่งรวมทั้งแม่ตุ่มสามโคกไบนั่น อันเป็นที่เสนาหาของจำเริญ ผู้ชอบกินข้าวคำโต ๆ ทั้ง ๕ คนได้แนะนำตัวเองให้รู้จัก ชายชราเจ้าของนามสระดี อธิบายว่าแกเคยมาอยู่ประเทศไทย ๓๐ ปี พอประเทศไทย เข้าสู่ภาวะ สงคราม แกก็กลับมาปีติภูมิของแก และถูกแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าเกาะ(กำนัน) เป็นที่รักเคารพของชาวเกาะนี้ ทิวไป สารคดีผู้ใจดี ได้ใช้เวลาว่างสอนภาษาไทยให้ชาวเกาะ ซึ่งต่างก็ไฝฝืนที่จะไปตั้งรกรากอยู่ใน ประเทศไทย ถ้ามีโอกาส ทั้งนี้ก็เพราะชาวชะวาและชาวโลกทราบดีว่า ประเทศไทยนั้นเต็มไปด้วย ท่านข้าราชการผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ไม่ใคร่มีคนไทยทำการค้าขาย เพราะไม่มีเกียรติ ชาวต่างชาติได้ หลั่งไหลกันเข้าประเทศไทยนับหมื่นนับแสนในไม่ช้า ก็จรรำรอยไปตามกันเพราะคนไทยเป็นคนซื่อ และคนต่างชาติเป็นคนขวย สระดีตั้งใจไว้ว่าถ้าสายการเดินเรือเปิดเดินตามปกติเหมือนเมื่อก่อนสงคราม แกจะพาลูกน้องของแก เดินทางไปทำมาหากินในประเทศไทย ชายเนื้อสะเต๊ะบ้าง รับจ้างขับรถยนต์ หรือทำสวนดอกไม้ ตั้งร้านขายของเบ็ดเตล็ดและจะตั้งโรงระบำจำเริญขนาดใหญ่อีก ๑ โรง แม่งามชาวเกาะ พยายามฝึกซ้อมระบำทุกวันคืน

หลังจาก ๔ สหายและจำเริญ ได้รับประทานอาหารกันจนอิ่มหมึ่มมันดีแล้ว การแสดงฮาไว ก็เริ่มต้นอีก

เสียงกลองและเครื่องบรรเลงดังกึกก้อง ชายชราผู้ใจดีนั่งบนขอนไม้ มองแม่สาวงามชาวเกาะ ควงฮาไว สายตะโพกคู่กับหนุ่มไทยเป็นคู่ๆ เป็นที่สนุกสนานยิ่งนัก พล,นิกร,กิมหงวน,ดิเรก และจำเริญ ขณะนี้ ลืมหมดทุกสิ่งทุกอย่างในโลก นอกจากเกาะหาฮีดีและแม่สาวงามเหล่านี้

มันเป็นเมืองแมนแดนสวรรค์ เกาะทะเลใต้ ดินแดนที่สวยงามดวงดงามแวดล้อมด้วยธรรมชาติ ท่ามกลางท้องทะเลและแผ่นดินฟ้า แลเห็นดวงจันทร์สุกสกาว และดวงดาวนั้นระยิบยับ

ความล่อนจ้อนของทรวงอกแห่งแม่งามทั้งหลาย ที่แรกหนุ่มไทย ก็ใจตุ้มๆ ต่ำๆ ทำจุมูกบาน น้ำลายไหลไปตามกันแต่แล้วเมื่อเคยชิน ก็รู้สึกเป็นของธรรมดาธรรมชาติ ไม่เห็นมันจะไปหรือจำเริญ ที่ตรงไหน แม่สาวชาวเกาะเต็มไปด้วยความน่ารัก น่าเอ็นดู สุภาพเรียบร้อย และคนที่สวยที่สุดเด่นที่สุด กำลังรำรำกับพล พัชราภรณ์ หล่อนชื่อธารา

แม่พลับพลึงไพรของชาวเกาะ นุ่งใส่ร่างลายดอกไม้มีมาลัยคล้องข้อมือทั้ง ๒ ข้าง และคาดศีรษะ ด้วยดอกไม้สดสีขาว ใบหน้าแฉล้มแซมซ้อยนัยยะตามคม แก้มเป็นพวง ทรวดทรงของหล่อนงามมาก ออกทั้ง ๒ ขาวผ่องเย้ยแสงเดือน หล่อนควรจะเป็นธิดาของเจ้าพ่อทะเลหลวง งามราวจะยั่วชายให้หมอบกราบ อยู่แทบเท้า

หนุ่มชาวไทยได้รับความสุขอย่างเปี่ยมล้นหัวใจ ทุกคนรู้สึกตัวเหมือนกับอยู่ในสวรรค์ชั้นฟ้า เสียงกลองเร้าใจให้ฮึกเหิม ดวงหน้าที่หวานชื่นของคู่เต้น ทำให้ลืมความเหน็ดเหนื่อย ลืมเวลาที่ผ่านไป ตาต่อตาจ้องมองกันต่างฝ่ายต่างยิ้มให้กัน แม่เชิงอ่างของจำเริญเหลือใจโคลย้อย เนื่องจากต้อง รวบรวมกำลังยกขาหมูแฮมเดินไปตามจังหวะเพลง จำเริญบอกกับกิมหงวนว่า เขาจะมีลูกกับแม่ตุ่มของเขา สักคนหนึ่ง และเมื่อโตแล้วจะให้หล่อนส่งไปให้เขาที่กรุงเทพฯ ทางพัสดุไปรษณีย์ เพื่อจะให้ได้เล่าเรียน หนังสือและเป็นนักบินเจริญรอยตามพ่อ

ลีลาสแบบชาวเกาะในคืนนี้ ทำให้บรรดาชาวเกาะครึกครื้นไปตามกัน แต่แล้วพอหยุดพักกินเหล้า กินอาหารกัน สัญญาณภัยของชาวเกาะก็ดังแว่วมาตามลม มันไม่ใช่ไซเรนที่เคยทำให้พวกเขาออกสัน ขวัญแขวน แต่มันเป็นเสียงเป่าเขาควายรับช่วงต่อกันมาเป่นทอด ๆ

เผ่าซาราเผ่นพรอดลุกขึ้นยืน พวกชาวเกาะนั่งตึงพิงพิริด & สหายหน้าตื่นไปตามกัน

"อะไรกันครับ คุณลุง" นิกรถามทั้ง ๆ ที่มีอาหารค้ำปาก "หวนหรือครับ"

"ไม่ใช่หวนภัยทางอากาศ" สระวาทีพูดเสียงหนัก ๆ "แต่มันเป็นสัญญาณภัยที่เราจะได้รับจาก พวกโจร ซึ่งกำลังยกพลมาขึ้นบนเกาะเรา" พุดจบชายซราก็ร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ "ฮูราฮูรา ความอัลลาลิตี ผู้ตายไว้ยพวกเรา"

ความสับสนอลหม่านเกิดขึ้นทันที พวกผู้หญิงร้องหวีดว้าย พวกผู้ชายรีบวิ่งไปเอาอาวุธที่บ้านเรือนของตน พลยกมือจับแขนสระวาทีไว้

"คุณลุงครับ มันเป็นโอกาสที่พวกเราจะได้ตอบแทนบุญคุณของคุณลุงและพี่น้องชาวเกาะทาสีดีแล้ว ผม & คนพร้อมที่จะยอมตายในการสู้รบกับพวกโจร"

ชายซราก็ยิ้มออกมาได้ แวดตาเป็นประกายแจ่มใส แกสวมกอดพลด้วยความรัก

"ขอบใจมาก หลานชาย ลุงจะเข้าไปเอาดาบมาให้พวกเจ้าเดี๋ยวนี้"

กองต่อต้านโจรในบังคับบัญชาของเผ่าสระวาที เคลื่อนขบวนวิ่งไปยังชายหาดเบื้องหน้าโน้น มีกำลังชายฉกรรจ์ประมาณ ๓๐ คน พร้อมด้วยอาวุธครบมือ

พล, นิกร, กิมหงวน กับ ดร.ดิเรก และจำไต้ง ถือดาบใหญ่คนละเล่ม ยืนเป็นองครักษ์ของชายซรา ชาวเกาะทาสีทยายแถวหน้ากระดานไปตามชายหาด อยู่ในลักษณะเตรียมพร้อมที่จะต่อสู้พวกโจร

ไกลออกไปข้างหน้า ท่ามกลางแสงเดือน เรือพาย ๓ ลำ กำลังพายหน้าตรงมาที่เกาะนี้ โจรคณะนี้มีสมญาว่า 'มังกรชะวา' หัวหน้าโจรชื่อ ชูริมาน ดูร้ายใจอำมะหิตยิ่งนัก นัยน์ตาบอดข้างหนึ่ง มีถิ่นฐานอยู่บนเกาะเล็ก ๆ ในหมู่เกาะบาหลี่เอง เจ้าหน้าที่ของชะวาพยายามปราบปรามมาหลายปีแล้ว แต่ก็ไม่สามารถจะทำลายโจรคณะนี้ได้ ชูริมานมักจะเลือกเอาคืนเดือนหงายอากาศแจ่มใส นำบริวารมาปล้น ชาวเกาะเล็กเกาะน้อยเหล่านี้ ซึ่งทุกครั้งของการปล้น ได้ทำความพินาศย่อยยับให้แก่ชาวเกาะมากมาย สมุนโจรทุกคนเข้มแข็งในเพลงอาวุธ

เรือทั้ง ๓ ไกลฝั่งเข้ามาทุกที เสียงกลองในเรือเริ่มต้นกังวาท่าลายขวัญชาวเกาะ เผ่าสระวาทีใจเต็น ระทึกนึกแค้นใจที่ตนซราภาพมาก ถ้ายังหนุ่มแน่นอยู่ก็คงจะได้สู้รบได้เต็มมือ

"หลานรักทั้ง ๕" แกพูดเสียงสั้น ๆ "พวกเจ้าอาจจะต้องเสียชีวิตอย่างน้อย ๑ คน ระวังอ้ายชูริมาน หัวหน้าโจรให้ดี รูปร่างมันสูงใหญ่กว่าเพื่อน ถือดาบสธมือ "

กิมหงวนหัวเราะ

"อย่าว่าแต่มีดาบ ๒ มือเลยคุณลุง ให้มันเอาตีนถือดาบมาอีก ๒ ตีน ทัดหูมาอีก ๒ ข้าง ฉันทก็ไม่กลัว"

พลยกศอกกระทุ้งหน้าอกกิมหงวนดังปลัก

"อ้ายเวรนี้ พุดอะไรไปเล่นเสมอ" แล้วเขาก็พูดปลอบใจประมุขของชาวเกาะทาสีดี "อย่าเสียขวัญครับคุณลุง อ้ายชูริมานมันคงไม่เก่งกาจเกินมนุษย์ไปได้ ผมจะฆ่ามันเอง"

ผู้เผ่ายิ้มเล็กน้อย

"พ่อหนุ่ม รูปร่างของพ่อเหมือนผู้หญิง จะสู้มันได้หรือ แต่ว่าเจ้าผู้มาจากดินแดนไทย เจ้าอาจจะเชี่ยวชาญในเพลงดาบ และมีกำลังใจแข็งแกร่ง ถ้าพ่อฆ่าอ้ายชูริมานได้ ไม่เพียงแต่ชาวเกาะทาสีดีนี้หรอก ที่จะอยู่เย็นเป็นสุข ทั่วแคว้นแห่งหมู่เกาะบาหลี่จะพลอยมีความสุขไปด้วยโน่น - มันขึ้นหาดแล้ว"

การสนทนายุติลงเพียงเท่านี้ เรือพายทั้ง ๒ เกยหัวขึ้นมาบนหาด ครั้นแล้วเสียงโห่ร้องก็ดังกึกก้อง

"ฮูรา - ฮูรา"

ขุนโจรกวัดแก่งดาบ ๒ เมื่อนำพรรคพวกมาร่วมใจประมาณ ๔๐ คน วิ่งตรงมายังหมู่บ้านเพื่อทำการ ปล้น และถอดคร่าห์สาวชาวเกาเาะไปบำเรอความสุขของมัน

เผ่าสะระตือออกคำสั่งต่อสู้

"ฮู้อ่า ลู่มันพวกเรา"

ชายฉกรรจ์แห่งเกาะทาทิตีกับหนุ่มไทยทั้ง ๕ วิ่งเข้าตลุมบอนพวกโจรทันที ฉากของการสู้รบอย่างดุเดือด เริ่มต้นแล้ว คมดาบต้องแสงจันทร์เป็นประกาย ต่างฟาดฟันประจัญบานกันอย่างทรหด เสียงดาบต่อดาบกระทบกัน เสียงร้องครวญครางเมื่อใครคนหนึ่งถูกคมอาวูธ เสียงฝีเท้าย่ำบนพื้นทราย ดังอยู่ตลอดเวลา

ซูริมานฟาดฟันดาบ ๒ มือตีชาวเกาะแตกกระจาย บางคนถูกฟันล้มมกถึง ร่างอันสูงใหญ่ของอาจ รวากับ พยัคฆ์ตัวยง ชาวเกาะล่าถอยไม่เป็นขบวน

แล้วพล พชราภรณ์ ก็ปราดเข้ารับมือหัวหน้าจอมโจร ผู้ซึ่งเป็นที่ประหวั่นพรันพริ้งแก่ชาวเกาะ

"อ้ายซูริมาน" พลตวาดลั่นขณะที่เขากระโจนเข้าฟันเต็มที "มึงกับกูมาสู้กันตัวต่อตัว ถ้ามึงเป็นลูกผู้ชาย สิ่งพวกมึงหยุดรบเดี๋ยวนี้ อย่าให้พี่น้องชาวเกาะต้องเสียชีวิตเลย"

ซูริมานบัดคมดาบเขาเชออกไป แล้วกระโจนออกห่าง จ้องมองดูหน้านายพัชราภรณ์อย่างแปลกใจ นึกไม่ถึงว่า จะมีหนุ่มชาวไทยมาปรากฏตัวอยู่บนเกาะนี้ ซูริมานเป็นชาวบาหลิที่เคยเพิ่งบรมโพธิสมภาร อยู่ในประเทศไทย เกือบ ๑๕ ปี ชายก๊วยเตี๋ยวแขกอยู่ทางแพรงสรรพศาสตร์ ต่อมาในสมัยท่านจอมพล ก๊วยเตี๋ยวแขกถูกก๊วยเตี๋ยวไทย โจมตีพินาศย่อยยับ ซูริมานแผ่นกลับชะวาแล้วเริ่มต้นเป็นโจรนับแต่บัดนั้น

จอมโจรหัวเราะเสียงลั่น ตะโกนสั่งบริวารให้บริวารให้หยุดรบทันที

"ตวน ท่านไปยังไถมายังไถกัน ท่านจะมากว้านสาวชาวบาหลิ เอาไปเซ็งลี้ทหารฝรั่งที่กรุงเทพ ๗ ไช้ใหม่"

พลตวาดเว็ด

"อ้ายปากหมา ข้าจะมาอย่างไรมันเป็นเรื่องของข้า มา - มาฟันกับข้าตัวต่อตัว ให้พวกชาวเกาะและ พวกเอ็งได้ชมเล่นเป็นขวัญตา"

ซูริมานแสยะยิ้ม

"เจ้าไก่อ่อน เจ้ายังรู้จักซูริมานน้อยเกินไป ถ้ามอ้อายเผ่าสะระตือ ฝีมือของข้าในแคว้นชะวายังมีใคร บ้างที่จะเกินข้าไปได้ วางดาบเสียเถอะเจ้าหนุ่มน้อย การปล้นของข้าไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้า มันเป็นเรื่องของข้า กับชาวเกาะนี่"

กิมหงวนเดินเข้ามาขวางกลาง ยกมือทำวสะแอมองดูจอมโจร แล้วหัวเราะหึ ๆ

"เฮ้ย จะฟันกันหรือจะคุยกันไว้ย"

ซูริมานทำตาเขียว

"ทะเลิ่ง ประเดี๋ยวพ่อฟันขาด ๒ ท่อนเลย"

อาเสียสะดุ้งโหยง ถอยหลังกรูด พูดกับคร ดิเรกเบา ๆ

"ถ้ามันเอาจริงไว้ย"

พลโบกมือให้ชาวเกาะถอยห่างออกไป เขายิ้มให้จอมโจรแห่งหมู่เกาะบาหลิ

"ซูริมาน ชาวเกาะนี้มีบุญคุณต่อข้า จึงเป็นเรื่องของข้าที่จะต้องช่วยเหลือเพื่อตอบแทนความ โอบอ้อมอารีของพวกชาวเกาะ ฝีมือดาบของเอ็งก็ไม่เกินข้าไปได้"

นิกรพุดเสริมขึ้นเป็นเสียงยี่เก

"รักตัวกลัวตาย ขอให้เจ้าพาพวกของเจ้ากลับไปบ้านไปเมืองเสีย ม่ายยังงั้น เจ้าจะกลายเป็น อ้ายบอดวัด สามปลื้มไป"

ซูริมานทำปากจู๋ ปรีเข้ามาจะฟันนิกร แต่นายการณดวงศรีรับเข้าแอบข้างหลังพล ขุนโจรยึดหน้าอกขึ้น อย่างสง่า พุดกับพลเสียดกร้าว

"มา - อ้ายหนุ่ม เมื่อเจ้าต้องการจะสิ้นสุดชีวิตของเจ้าบนเกาะนี้ และในพริบตานี้ก็เข้ามา ข้าจะสั่งสอนเจ้า ให้รู้จักฆ่าด้วยดาบ ๒ เล่มนี้"

พลหัวเราะอย่างใจเย็น ขยับดาบเตรียมพร้อม จำได้กระซิบบอกเขา

"ระวังให้มากนะครั้น มันใหญ่กว่าคุณ"

พลพยักหน้า โถมเข้าฟันซูริมานทันที จอมโจรยกดาบปิดหัวเราะก๊าก

"เบาเหลือเกินอ้ายหนุ่มน้อย คอยรับดาบของข้าบ้าง" ครั้นแล้วเขาก็ฟันซ้ายขวาเต็มเหนี่ยว พลสั่นสะเทือนไปทั้งแขน เพราะน้ำหนักดาบที่ฟันลงมานั้นหนักหน่วงมาก เขาคิดว่าถ้าเขาจะต่อสู้ให้แตกหักอย่างรวดเร็ว กำลังของเขาอาจจะหมดก่อน ดังนั้นพลจึงถอยจะเพื่อถนอมกำลังไว้

การสู้รบระหว่างจอมโจรชะวา กับหนุ่มไทย เป็นภาพที่ตื่นตาเร้าใจยิ่งนัก บรรดาของขุนโจรกับ พวกชาวเกาะจ้องตาเขม็งมองดู กระจายกันเป็นวงกว้างล้อมรอบเป็นเวที เฒ่าสะราตียิ้มแป้น แก่ต้นเต็น ในฝีมือดาบของพลยิ่งนัก อ้ายเสือพัชราภรณ์แคล่วคล่องว่องไวเต็มไปด้วยไหวพริบและชั้นเชิง ดาบต่อดาบ กระทบกันขาดฉับ ใครพลาดชั่วพริบตาเดียวก็ต้องปิดฉากการต่อสู้ ซูริมานเองก็นึกชมเชยฝีมือพล ยังไม่เคยมีใครที่จะต้านทานเขาได้นานเช่นนี้

ต่างฝ่ายต่างตะคนหนุนพวกของตน เสียงนิกรดังกว่าเพื่อน

"หนักเข้าไป เอาไว้ยี่ พันหน้าแข็งมันเลย รุกเข้าไปอย่าถอย เอา - ชู๊ ว - ชู๊ ว - - -"

เวลาของการต่อสู้ ผ่านผ่านไปเพียง ๕ นาที ซูริมานก็เริ่มอ่อนกำลัง เหงื่อไหลชุ่มโชกตัวและใบหน้า พลเปลี่ยนจากรับเป็นรุกทันที คมดาบของจอมโจรเฉียวหน้าอกเสื้อเช็ดพลขาดแคว่ก นิกรร้องว้ายอกสั้น ขวัญแขวน แต่พลหาได้เสียขวัญไม่ เขานุกตะลุยคู่ต่อสู้ของเขา ฟันกระหน่ำลงไปจนดาบใหญ่ในมือซ้าย ของซูริมานหลุดกระเด็นไปจากมือ

เสียงไชโยให้ร้องของพวกชาวเกาะดังลั่น ต่างพากันตบมือกระโดดโลดเต้น เอาใจช่วยพล ซึ่งกำลังเป็นต่อ ส่วนพวกโจรเจียบกริบ

ครั้งหนึ่งซูริมานถอยเท้าก้าวผิดจังหวะ พลก็ทะลวงฟันเต็มเหนี่ยว ซูริมานยกดาบปิดจึงชวนเซ เกือบจะหกล้ม ทันใดนั้นเองปลายดาบของพลก็เสียบทะลุอกจอมโจร ซึ่งพอเขากระชากดาบออกมา ซูริมานก็ล้มสวลงขาดใจตาย

ไม่ต้องสงสัยว่าชาวเกาะทาสีจะปิติยินดีสักเพียงใด ซูริมานสูญสิ้นชีวิตแล้ว เฒ่าสะราตีเฒ่าเข้ามา กอดพลด้วยความรัก น้ำตาของแกไหลคลอหน่วย นิกร กิมหงวน ดร.ดิเรก กับจำได้ เฮโลเข้ามา ห้อมล้อมเขาพร้อมทั้งพวกชาวเกาะ ทุกคนแสดงความยินดีกับเขาพูดกันจ้อกแจ้กจอบแจจ บรรดาสมุนโจรเริ่ม ระวังระสายเพราะขาดประมุข

"สุร่า - -" ชายชะราตะโกนลั่น "ราฮิตา อาตาน่า สุร่า"

พวกชาวเกาะต่างร้องสุร่าเป็นเสียงเดียวกัน แล้วเจ้าหนุ่มผู้พิชิตจอมโจร ก็ถูกวางลงบนพื้นดิน พลยิ้มสดชื่น เขาถือดาบเดินเข้าไปหาสมุนโจร เฒ่าสะราตีตามเข้าไปด้วย พลพุดกับชายชะราเบา ๆ

"คุณลุงครับ ช่วยบอกให้อ้ายพวกนี้กลับเนื้อกลับตัวเป็นพลเมืองดีเสียเถอะครับ หัวหน้าของมันก็ ตายไปแล้ว และให้มันเอาศพอ้ายซูริมานไปด้วย"

ชายชราพยักหน้า แกวาดสายตามองไปยังกลุ่มโจร แล้วพูดภาษาชะวาตามคำสั่งของพล พอพูดจบพวกโจรก็ร้องฮูร่าต้อนรับ เจ้าหนุ่มอ้วนเตี้ยคนหนึ่งได้กล่าวตอบ มีใจความว่า พวกมันจะเลิก เป็นโจรตั้งแต่นี้เป็นต้นไป

แต่่าสะราตี ได้ชี้แจงให้พวกโจรทั้งหลาย ให้รู้จักบาปบุญคุณโทษ และมีศีลธรรมอันดีงาม แล้วชักชวนพวกโจรให้อพยพมาอยู่เกาะทากีตี ดำเนินอาชีพในการประมง หรือทำสวนมะพร้าวเช่นเดียวกับ ชาวเกาะทั้งหลาย บรรดาสมุนโจรต่างเห็นชอบด้วย ทุกคนยอมยกให้แต่่าชราเป็นประมุขของเขาสืบไป

"ฮูร่า" โจรคนหนึ่งร้องขึ้นดัง ๆ "ขอให้ท่านสะราตีเซษฐบุรุษของเราจงเจริญ เราทุกคนจะเป็น พลเมืองดี และยอมอยู่ใต้ปกครองของท่าน ฮูร่า"

เสียงฮูร่าของสมุนโจรกับพวกชาวเกาะดังขึ้นพร้อมๆ กัน บุคคล ๒ คนะซึ่งเป็นศัตรูต่อกัน ได้กลายเป็นมิตรกันแล้ว สะราตีสั่งให้พวกโจรนำศพซูริมานกลับไปเกาะของมัน เพื่อทำพิธีฝังในวันรุ่งขึ้น

ครั้นแล้ว พวกโจรก็อำลากลับ พร้อมด้วยศพขุนโจรซึ่งสิ้นชีวิต หมดชื่อเพราะน้ำมือหนุ่มชาวไทย

เรือพายทั้ง ๓ ลำ เคลื่อนออกจากเกาะทากีตีอย่างเงียบเหงา พลเมืองเสียได้กลับตัวเป็นพลเมืองดีแล้ว พล พัชรภรณ์ถูกพวกชาวเกาะแบกขึ้นบ่า แห่แหนกันกลับไปยังหมู่บ้าน บรรดาชาวเกาะครีครื้นรื้นเริง ไปตามกัน

แต่่าชราเดินนำหน้าคู่กับนิกร

"คุณลุงครับ ผมคิดว่าควรจะมีการเลี้ยงต้อนรับชัยชนะของพวกเราดีไหมครับ"

สะราตีพยักหน้า

"ข้ากำลังจะบอกเจ้าเดี๋ยวนี้แหละ หลานชาย คืนนี้เราจะเลี้ยงกันอย่างมโหฬารทีเดียว"

ชาวเกาะคนหนึ่งยกเขาควายขึ้นเป่าเป็นสัญญาณสั้นยาวหลายครั้ง สัญญาณนี้แสดงว่าปลอดภัยแล้ว พวกผู้หญิงสาวแก่แม่หม้ายที่หลบซ่อนตัวอยู่ตามละเมาะหลังบ้าน ต่างดีอกดีใจออกจากที่ซ่อนพาดตัววิ่งมา ต้อนรับและเมื่อรู้ว่าเจ้าหนุ่มไทยรูปหล่อประหารหัวหน้าโจรได้ ทุกคนก็ตื่นเต้นยินดีเหลือที่จะกล่าว

พอร่างของพลถูกวางลงบนพื้นดิน ธารา แม่พลับพลึงไพรของชาวเกาะก็กระโจนเข้ากอดคอเขา แสดงความยินดีเหมือนทารก

"ท่านผู้กล้าหาญ ท่านเก่งอะไรอย่างนี้ ท่านต้องเป็นผัวฉัน"

พลยิ้มเป็น

"ไม่รังเกียจเลยจ๊ะ ธารา"

"นั่นแน่" กิมหงวนร้องลั่น "เล่นโอเคกันง่าย ๆ ยังงี้เองไว้ย ใครจะสมัครใจเป็นเมียฉันบ้าง ยกมือขึ้น"

แม่งามรูปร่างขำคมคนหนึ่ง ชูมือขวาขึ้นเหนือศีรษะ

"หนูคะ หนูเป็นเมียพี่เอง หรือพี่จะเหมาหมดนี้ก็ได้"

จำได้ดังดั่งโหยง พูดกับกิมหงวนทันที

"ขอยกเว้นแม่ตุ่มของผมคนหนึ่งนะครับ อาเสี่ย"

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก มองดูแม่เอ็งอ่างของจำได้ดัง ซึ่งอ้วนเตี้ยเหมือนกระปุกตังไข่ แล้วเขาก็ยิ้มกับนัก

บินชี้เมา

"ไม่ - ไม่รับประทานละจ๊ะ อย่ากลัวเลย เดี่ยวแม่เดือดขึ้นมาแม่จะเอาหมอนข้างฟาตกระบานแบะ คูชี ยืมหวานจ้อยเลย คล้าย ๆ กับคนตาย ๗ วัน อืดที่ตเชียวแแก"

จำได้หัวเราะ

"ผมขอครับ เมียผมที่กรุงเทพ ฯ อ้วนกว่านี้อีก"

อาเสียทำคอย่น แล้วมองดูนิกรซึ่งเดินตรงไปมาเลือกเจ้าสาวของเขา นายการุณวงศ์คว่ำแขน สวมน้อยว่าง เล็กคนหนึ่งไว้

"หนู แะะ แะะ ตกลงนะ"

หล่อนยิ้มเอียงอาย

"คะ แล้วต้องพาหนูไปเมืองไทยนะคะ หนูอยากนั่งรถจีบ"

"อู๋ย" นิกรร้องลั่น "อย่าอูตรีเลยแม่คุณ รถเก๋งของพี่มี"

ดร.ดิเรกแสดงเหลี่ยมเจ้าผู้บ่าว เขายกมือแตะคางสาวบาทลีคนหนึ่ง ซึ่งมีทรวดทรงงามพร้อม และสวมน้อยยิ่งหย่อนกว่าธรรมาเท่าได้นัก

"น้องสาว เธอชื่ออะไร"

หล่อนหัวเราะอาย ๆ

"อุสตานี่คะ"

"รังเกียจฉันไหมจ๊ะ ถ้าฉันจะสมัครเป็นผัวเธอ"

หล่อนนิ่งคิดอยู่สักครู่

"หยวนคะ"

นายแพทย์หนุ่มมกอดและจูบหล่อนทันที ต่อจากนั้นการเจรจาและการกินเลี้ยงก็เริ่มต้นอีก ๔ สหาย กับจำ ได้ตั้ง สนุกสนานกันเต็มที่

พล, นิกร, กิมหงวน และดร.ดิเรก เลิกลุ่มความคิดที่จะเดินทางไปสุรabaya และออสเตรเลียแล้ว ๔ สหายกับจำได้ตกลงกันว่า ในวันรุ่งขึ้นจะชวนแม่สะราตีไปที่ทรากรเครื่องบินเพื่อฝังศพเจ้าหน้าที่ประจำ เครื่องบิน และผู้โดยสารอีก ๒ คน แล้วจะขนเสื้อผ้ากลับมาที่บ้านนี้พักนอนอยู่ที่เกาะทาสีสักครึ่งเดือน จึงจะเดินทาง กลับกรุงเทพฯ ๔ สหายมีเงินอยู่ประมาณ ๖๐,๐๐๐ บาท ใช้สอยได้อย่างฟุ่มเฟือยตลอดเวลา ที่พักแรมอยู่บนเกาะ สวรรค์นี้ แม่สะราตีรับรองว่าจะช่วยเหลือพา ๔ สหายไปแลกเงิน และจะพาไปพบ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองที่เกาะ ๆ หนึ่งเพื่อแจ้งให้เขาทราบ เขาจะได้ส่งข่าวไปทางประเทศไทยทางกรุงเทพฯ จะได้ว่า สกายมาสเตอร์หมายเลข ๑๓ ต้องพายุตกลงบนเกาะทาสี และนักบินกับ พล, นิกร, กิมหงวน, ดร.ดิเรก รอดพ้นจากอันตราย

ตามกำหนด ๒ สัปดาห์ที่จะพักอยู่บนเกาะนี้ จำได้หวังอย่างยิ่งว่า แม่อย่างคงจะเกิดบุตรกับเขา สักคนหนึ่ง หนุ่มไทยทั้ง ๕ คนต่างสุขเกษมสำราญใจยิ่ง

ทาสี สวรรค์ทะเลใต้ ช่างสุขอะไรอย่างนั้น ๔ สหายของเราคงจะจำได้จนวันตายว่า ครั้งหนึ่ง เขามาได้ ภรรยาที่เกาะนี้คนละคน และแล้วเขาก็กับหล่อนก็ต้องจากกันด้วยความอาลัยยิ่ง

จบ